

ZVERINEC

Časopis študentova 1. súkromného gymnázia v Bratislave
a SZS Bajkalská 20, Bratislava

03

VÍŤAZ
PRO SLAVIS
2026

ročník 7., šk.rok 2025/2026

ŠÉFREDAKTORKA
Michaela Kabátová

GRAFIČKA
Liana Pavlíková

**ZAKLADATEĽ
ČASOPISU
A MOTIVÁTOR**
Miroslav Rapant

**ODBORNÝ
DOHLAD**
Eva Babejová

**JAZYKOVÁ
KOREKTÚRA**
Zuzana Vedejová
Šimon Višňovský
Mia Vilímová

ILUSTRÁTORKA
Júlia Pavlovičová

EDITORIÁL

Milí čitatelia,

prinášame vám jarné číslo nášho časopisu. Marec bol už tradične mesiacom knihy, a preto sme sa v tomto vydaní viac venovali čítaniu, knihám a návšteve knižníc.

Nájdete tu množstvo zaujímavých recenzií, ktoré vás možno budú inšpirovať pri výbere vašej ďalšej knižky. Okrem toho sa dozviete ako študenti našej školy prežili jarné prázdniny, aké zážitky si odniesli z lyžiarskeho kurzu a čo všetko sa na našej škole udialo v poslednom období. Nechýbajú ani rozhovory s učiteľmi, ktorí v marci oslávili Deň učiteľov a ďalšie zaujímavé príspevky.

Veríme, že si v tomto čísle každý nájde niečo, čo ho zaujme, pobaví alebo inšpiruje. Želám vám príjemné čítanie a veľa slnečných jarných dní.

Michaela Kabátová, 7. Elfs
šéfredaktorka

REDAKCIA

Za **fotografie z Kuby** ďakujeme Timonovi Gáalovi z triedy F.
Za **ilustrácie** ďakujeme Júlii Pavlovičovej z triedy Skippers.
Obálka časopisu bola vytvorená umelou inteligenciou.

Redaktori tohto čísla:

Adam Mikita, Andrej Rusiňák, Artem Belkin, Daniel Pisk, Dominik Doubek, Ester Halászová, Filip Perďoch, Jakub Paiti, Julia Paľová, Karolína Mášiková, Klára Kollerová, Lucia Líšková, Martin Trajlinek, Maxim Čambor, Mia Macháčková, Mia Vilímová, Miriam Sysáková, Nina Hrdlíková, Oliver Gazárek, Richard Vodilka, Šimon Višňovský, Simona Zlochová, Timon Gáal

[Stránka školy](#)

[Instagramový účet školy](#)

[Facebookový účet školy](#)

OBSAH

NÁŠ PESTRÝ ŠTUDENSKÝ ŽIVOT 3

ERASMUS + MOBILITY
ŠTÚDIUM V USA
DOFE: FOTENIE
LYŽIARSKY VÝCVIK

FOTOGALÉRIA KUBA 13

LITERÁRNE OKIENKO 19

KEĎ STROJE ZAČNÚ MYSLIEŤ
2001: VESMÍRNA ODYSEA
POSLEDNÉ TAJOMNSTVO
ČARODEJNICE Z TURLINGHAMU
AKO NÁJŠŤ VRAHA
NEVPÚŠŤAJ SEM LES
BOŽSKÍ RIVALI
NIČ MA NEZLOMÍ
DÔVERNÉ PRIZNANIE
VLASTNÁ TVORBA

ROZHOVORY 35

VIERKA CHYTILOVÁ
LUCAS ANDREW SPROUSE

MOJE HOBBY 45

LYŽOVANIE
FUTBAL
MTB

EKOLÓGIA 49

DRUHÁ ŠANCA PRE VECI

VOLNÁ RUBRIKA 55

ALBERG 2026
MÔJ VÝLET DO SÖLDENU
LONDÝN
HORNATÉ PRÁZDNINY
MIAMI CONOURS RED
CARPET 2026
SKÚSENOSTI S ĽUĎMI V
ZAHRANIČÍ
KULTÚRNE ROZDIELY
FAKTY O JAPONSKU
SLADKÉ PEČENIE
VTIPY

KOMIKSY 79

ERASMUS + MOBILITY BRATISLAVA

V prvej časti programu Erasmus + prišli k nám na výmenu na Slovensko študenti z Francúzska.

Počas prvého dňa sme sa zameriavali na ekológiu a najmä znečistenie ovzdušia v mestách. Navštívili sme aj Európsky dom, kde sme sa oboznámili s históriou Európskej únie a precvičili si vedomosti v rôznych aktivitách. Na exkurzii do Slovnaftu sme sa dozvedeli informácie o tom, ako sa spracováva ropa, ako proces znečisťuje ovzdušie a ovplyvňuje okolité obce, ale aj ako problémy rieši. Po skončení denného programu sme žiakov previedli po Bratislave, z ktorej

boli príjemne prekvapení. Nechýbala ani ochutnávka čapovanej kofoly či sladkostí.

Mia Macháčková, 1. Team

[Tu](#) si môžete pozrieť viac o Erasmus+

ŠTÚDIUM V USA

Keď som sa rozhodla, kam pôjdem tento rok študovať, ani na chvíľu som nezvažovala, že by som zostala na Slovensku. Vždy som túžila zažiť život a školu v zahraničí, a preto som sa rozhodla pre štúdium v Amerike prostredníctvom programu ASSIST. ASSIST je štipendijná organizácia, ktorá dáva študentom z rôznych krajín možnosť študovať na internátnych školách v USA a spoznať úplne iný spôsob života aj vzdelávania. Pre mňa to bol krok do neznáma, ale zároveň šanca skúsiť niečo, po čom som dlho túžila. Momentálne študujem na The Kiski School, kde mám sedem predmetov. Štyri z nich sú AP predmety, ktoré sú náročnejšie než bežná úroveň a vyžadujú si veľa samostatnej práce, disciplíny a času. Okrem toho mám jeden predmet na štandardnej úrovni, study hall – kde mám počas dňa vyhradený čas na sebaštúdium a povinné čítanie, ktoré má celá škola. Práve povinné

čítanie patrí medzi moje obľúbené časti dňa. Každý si môže vybrať knihu podľa vlastného výberu a denne si nájsť chvíľu na čítanie, čo nám do budúcnosti pomáha so sústredením a komunikáciou, keďže sme čoraz viac závislí od technológií. Je to príjemné spomalenie v inak veľmi nabitom dni.

Zaujímavým pravidlom na škole je, že ráno odovzdávame telefóny a dostaneme ich späť až po vyučovaní. Na prvý pohľad to môže pôsobiť prísne alebo nepríjemne, no v skutočnosti to má veľmi pozitívny vplyv. Počas dňa sa vieme lepšie sústrediť, viac

sa zapájať do hodín a rozprávať sa s ľuďmi okolo seba bez neustáleho rozptyľovania. Všetky predmety mám štyrikrát do týždňa – tri hodiny po 50 minút a jednu dlhšiu hodinu, takzvanú lab period, ktorá trvá 70 minút. Prestávky sú krátke, len päťminútové, a jediná dlhšia prestávka má 15 minút, čo robí deň pomerne intenzívnym, ale zároveň veľmi efektívnym.

Bývam priamo v internáte, čo je samo o sebe veľká skúsenosť. Každý deň som obklopená ľuďmi z rôznych krajín, kultúr a prostredí. Moja spolubývačka je z Brazílie a bývanie s ňou mi otvorilo úplne nový pohľad na svet. Rozprávame sa o našich krajinách, zvykoch, školských systémoch aj o bežných veciach zo života. Učíme sa jedna od druhej, podporujeme sa v náročných chvíľach a spolu trávim veľa voľného času. Vďaka mojim kamarátom mám pocit, že v tom nie som sama, a že život na internáte môže byť veľmi zábavný a obohacujúci.

Veľkou súčasťou života na škole je šport. Oproti Slovensku ide o úplne iný systém. Šport je povinný každý deň a každé tri mesiace sa mení podľa sezóny. V prvom trimestri som hrala futbal, čo mi veľmi pomohlo rýchlo sa zapojiť do komunity a spoznať veľa nových ľudí, keďže sezóna sa začala ešte pred samotným školským semestrom. Momentálne sa venujem plávaniu, čo je pre mňa obrovská radosť, pretože som synchronizovaná plavkyňa a konečne môžem tráviť viac času v bazéne. Tréningy nie sú až také fyzicky náročné, väčší dôraz sa kladie na

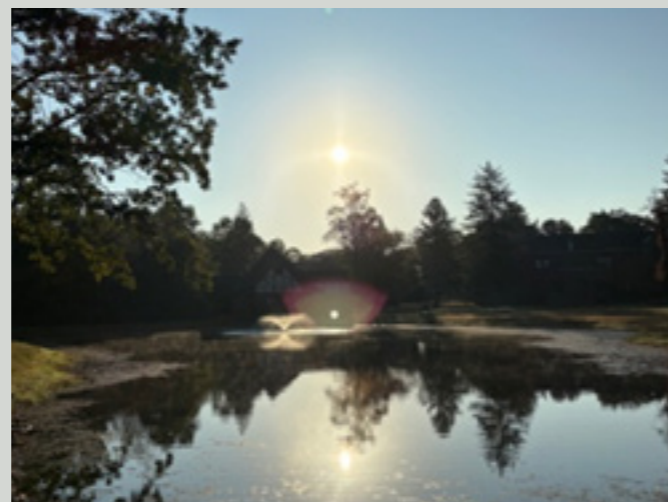
techniku, radosť zo športu a zároveň aj na tréningy vo fitness centre. Napriek tomu sú veľmi zábavné a motivujúce. Okrem zlepšovania schopností mi šport priniesol aj nové priateľstvá naprieč ročníkmi a národnosťami.

Popri škole a športe sa angažujem aj v školskom klube K Club, kde robím prehliadky školy pre záujemcov o štúdium a ich rodiny. Baví ma ukazovať kampus, rozprávať o živote na internáte a zdieľať vlastné skúsenosti. Každá prehliadka je iná – ľudia sa pýtajú rôzne otázky a všimajú si odlišné detaily, čo ma núti pozerieť sa na školu z nových perspektív. Okrem toho doučujem matematiku mladších aj starších študentov, čo mi prináša dobrý pocit z toho, že môžem pomáhať ostatným.

Niektoré z mojich najsilnejších a najpamätnejších zážitkov sa však odohrali mimo školských lavíc. Počas Fall long weekend nás s mojou spolubývačkou

pozvala americká kamarátka k sebe domov na prespávačku. Bol to úžasný zážitok, vďaka ktorému sme mohli nahliadnuť do bežného života amerických študentov mimo kampusu. Počas Thanksgiving break som zase zostala u môjho obľúbeného učiteľského páru v Pittsburghu. Učiteľ, ktorý ma učí chémiu pochádza zo Slovenska, takže som sa tam cítila veľmi vítaná. Strávila som pár dní s jeho rodinou, zažila tradičný americký Thanksgiving, navštívila zápas Pittsburgh Penguins a videla, ako funguje americká domácnosť. Tieto chvíle boli pre mňa nesmierne cenné a ukázali mi úplne inú stránku života v USA. Za štyri mesiace v Amerike som sa naučila viac, než som čakala. Nielen o školskom systéme a živote v zahraničí, ale najmä o sebe samej. Naučila som sa byť samostatnejšia, otvorenejšia a flexibilnejšia. Zistila som, že dokážem zvládnuť aj situácie, ktoré sa mi kedysi zdali desivé. Samozrejme, chýba mi rodina a

kamaráti zo Slovenska, no táto skúsenosť mi ukázala, aké dôležité je skúšať nové veci, vystúpiť zo zóny pohodlia a veriť si. ASSIST rok pre mňa nie je len o štúdiu. Je to cesta osobného rastu, budovania vzťahov, spoznávania sveta a zbierania skúseností, ktoré si so sebou ponesiem celý život. Každý deň prináša nové výzvy aj príležitosti a ja som vďačná za to, že môžem byť súčasťou tejto jedinečnej skúsenosti. Veľmi sa teším na to, čo všetko mi tento rok ešte prinesie.

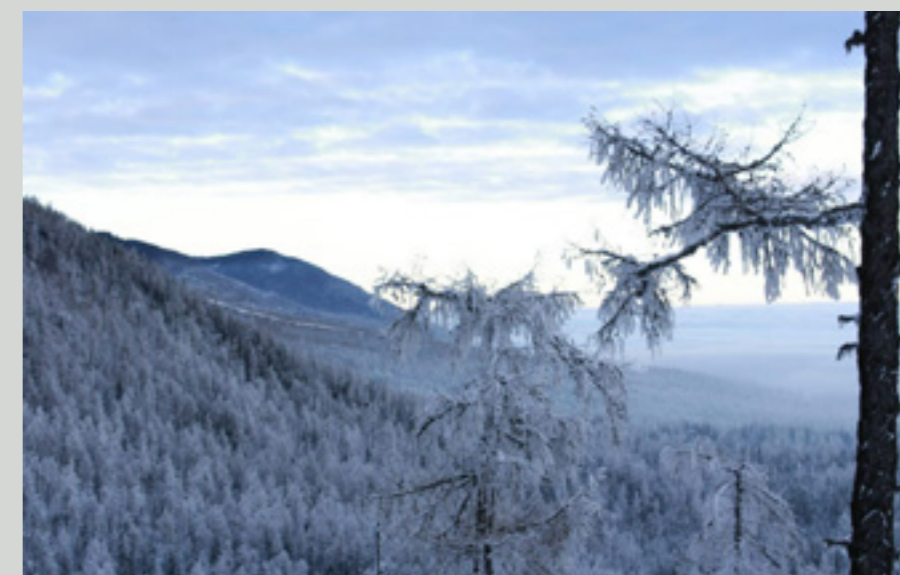
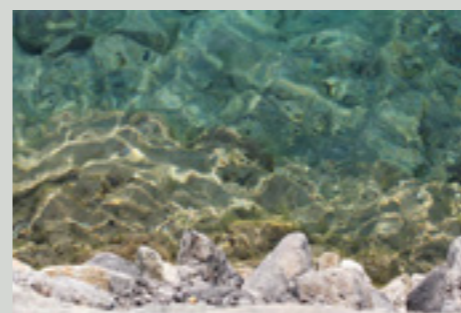
Mia Vilímová, 2. Pets

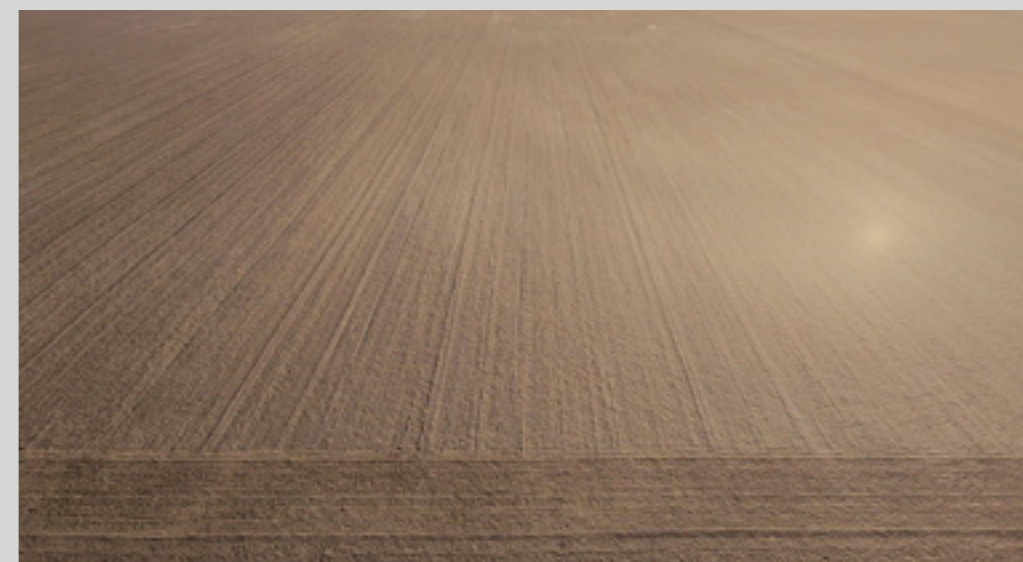

DOFE: FOTENIE

V rámci programu DofE – Cena vojvodu z Edinburghu, ktorému sa venujem na bronzovej úrovni, som si v oblasti talent vybral fotenie. Venoval som sa rozvoju fotenia na témach B&W (black & white), macro, tieňohra, landscape photography, zlatý rez, fotenie športov, odraz vo vode a symetria. Jedným z mojich cieľov bolo aj zverejniť niektoré moje fotografie v školskom časopise Zverinec. Toto je ukážka mojich fotografických výstupov.

Daniel Pisk, IV. N

LYŽIARSKY VÝCVIK

Na lyžiarskom sme boli aj s triedou Skippers. Boli sme tam od 22. 2 do 27. 2., čiže 5 dní. Lyžovali sme na Kubínskej holi. Bolo dosť snehu a lyžovalo sa dobre. Bohužiaľ, bolo tam veľa ľudí, takže sa lyžiarske podmienky rýchlo zhoršovali.

Lyžiarsky výcvik som si veľmi užil a mám veľa dobrých zážitkov. Každý deň bol zábavný a vždy sme robili niečo nové. Najlepšie bolo, keď sme sa „bičovali“ uterákmi. Vždy večer, keď už bolo dávno po večierke a mali sme spať, sa jeden z nás potichu postavil. Keďže bola všade tma, prešiel do druhej časti našej izby a vybral si obeť. Bola to veľká zábava. Tiež sme sa navzájom strašili a bolo to super.

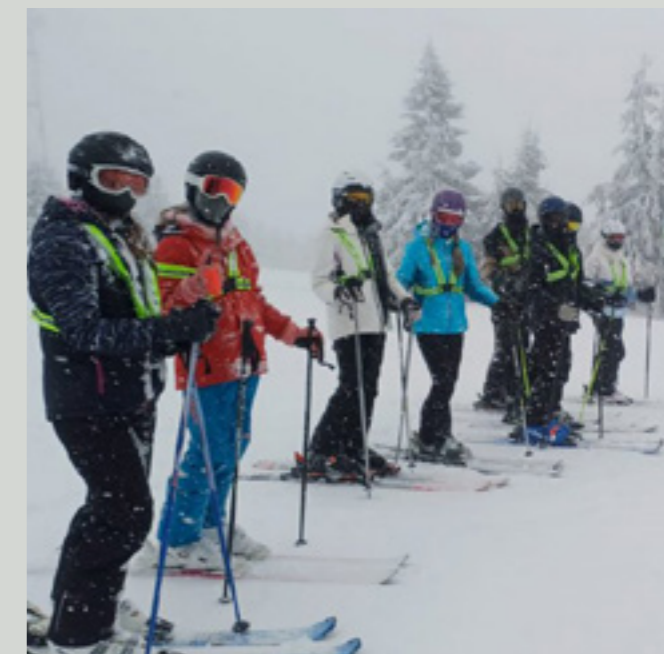
Z lyžovania mám tiež veľa skvelých zážitkov. Pamätám si, ako sa môj kamarát snažil vystúpiť z lanovky, ale nechtiac som ho trochu vytlačil. Tak sa dostal do časti, kam sa nemá chodiť – tam, kde sa lanovka otáča. Keď som naňho zakričal, nech si dáva pozor, že ide lanovka, dostal poriadny náraz. Keď raz išiel za mnou, nabral som veľký bubon v strede zjazdovky a stratil som kontrolu. Vyletel som mimo zjazdovky a snažil som sa to zastaviť, ale veľmi to nešlo. Potom sme išli na menšie skoky. Predo mnou išli dvaja kamaráti veľmi

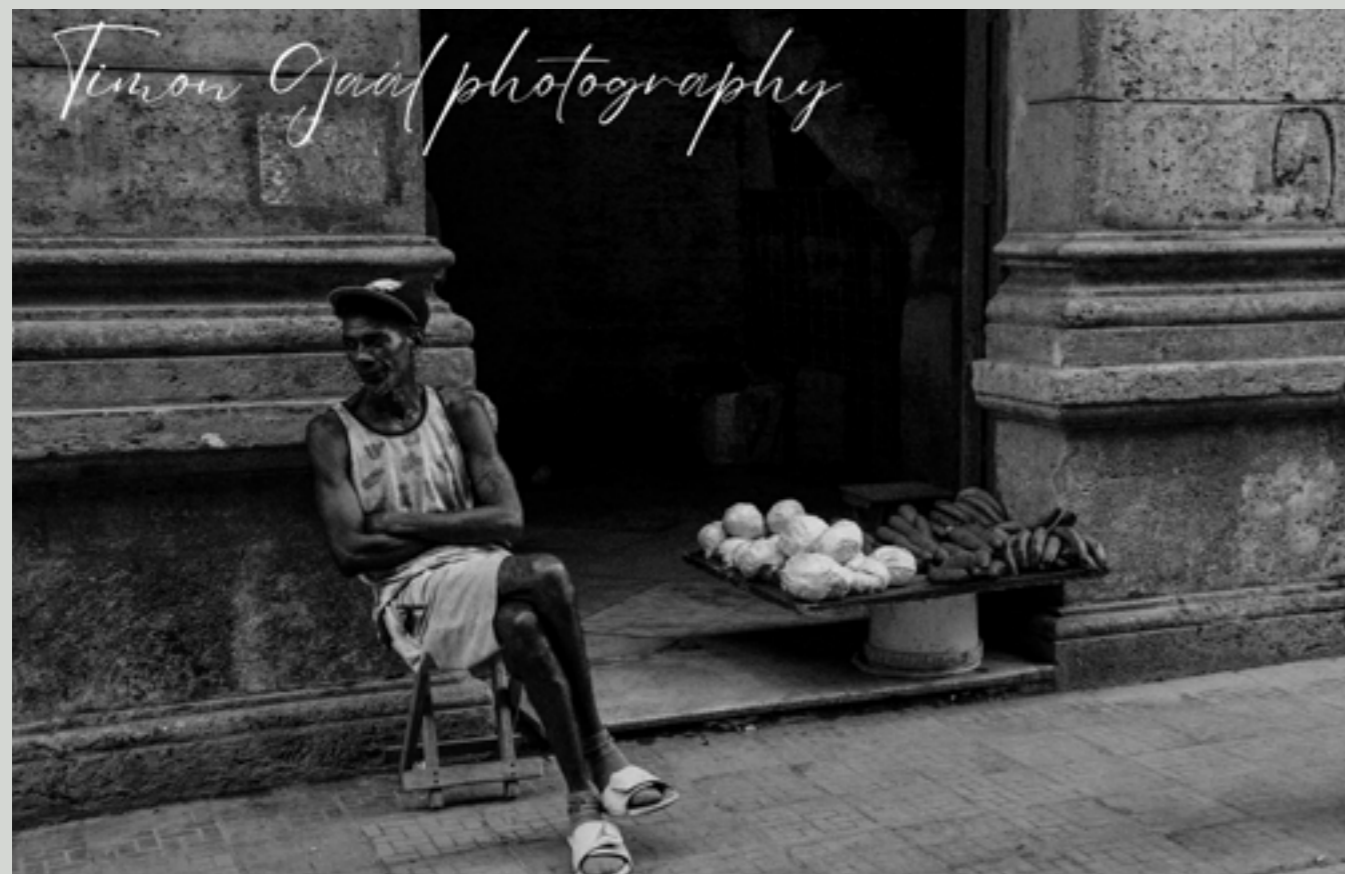

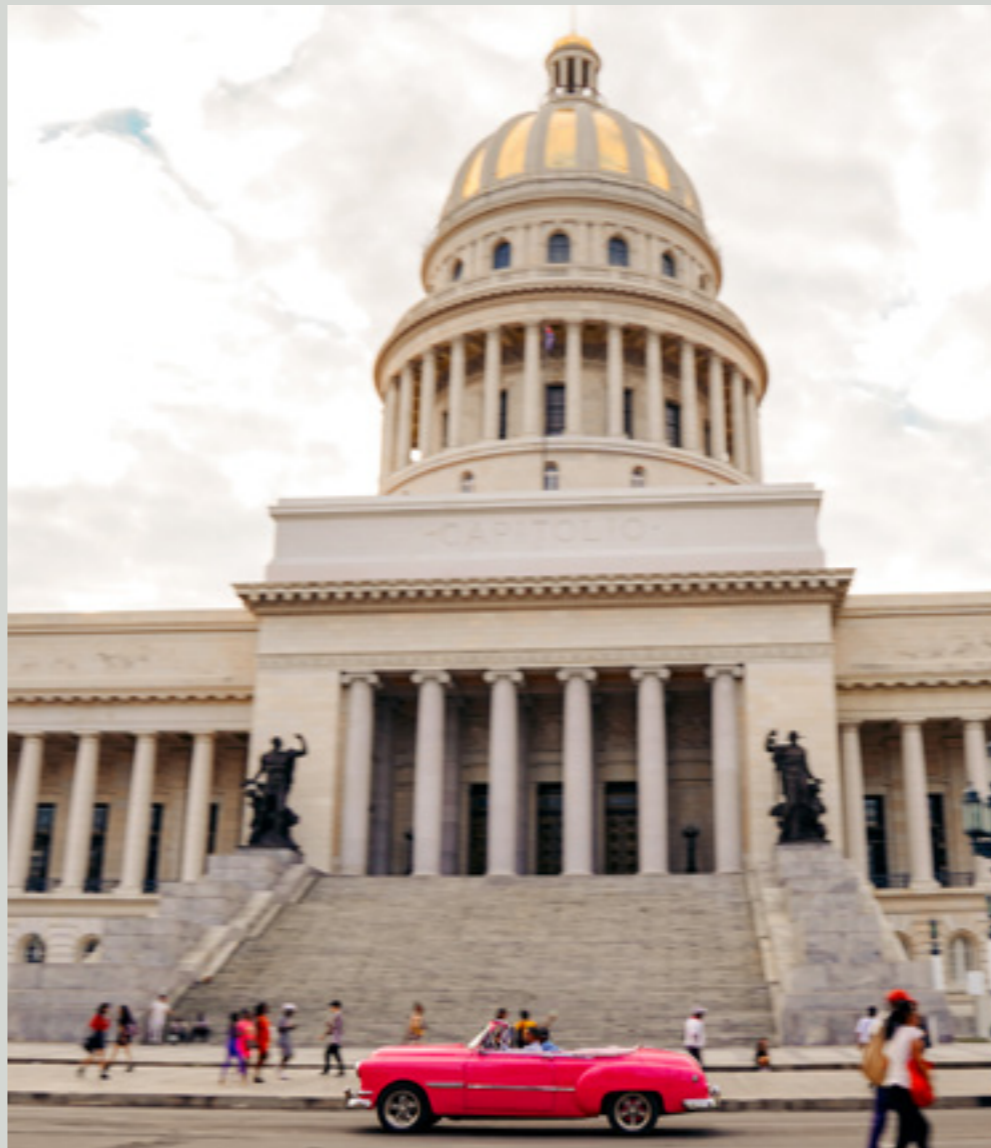
rýchlo. Na prvom ich to vystrelilo asi 2,5 metra a ledva to ustáli. Na druhom sa ten prvý totálne zrúbal. Pri páde mu odletela lyža, ktorá skoro trafila toho druhého.

Celkovo hodnotím lyžiarsky veľmi dobre. Splnil všetky moje očakávania. Bola tam aj super strava a aktivity. Mám veľa zážitkov a veľmi som si to užil. Už sa teším na ďalší rok.

Adam Mikita, 8. Rays
Všetky fotografie nájdete [TU](#)

Timon Gaiil photography

KEĎ STROJE ZAČNÚ MYSLIEŤ (RECENZIA KNIHY)

SPRIEVODCA NOVÝM SVETOM AI PRE VŠETKÝCH
VLADIMÍR ŠUCHA

Príručka o pohybe vo svete umelej inteligencie a predikcii jej budúcnosti predstavuje rady, ako by sme sa mali v spomenutom svete správať a ako by sme mali ostať predovšetkým ľuďmi napriek rôznym vplyvom. Odporúčam ju hocikomu, kto si tento článok prečíta, pretože zahŕňa názory ľudí zo všetkých vekových kategórií. Vladimír Šucha je dlhoročný expert na technologické a spoločenské zmeny. Táto kniha nie je manuál o používaní algoritmov, ale súbor vysvetlení a rád o tom, čo všetko dokáže AI zmeniť v našich životoch. Obsahuje rôzne testy a úlohy o vašich skúsenostiach a poznatkoch. Ukáže vám, ako sa pripraviť a podieľať na budúcnosti našej spoločnosti. Možno si myslíte: „Čo ak AI nepoužívam? Budem medzi ľuďmi zaostávať?“, ale v skutočnosti ani neviete, že ju každodenne využívate. Kniha poskytuje veľa rôznych rád, ako sa k umelej inteligencii správať – hovorí, že je dôležité si zachovať svoju hlavu a nestáť sa jej otrokom alebo súperom. Vieme, že už je v mnohých oblastiach lepšia ako ľudia, ale chceme ju využívať

len ako nástroj. Vo svete AI by sme si mali zachovať a rozvíjať také vlastnosti, ktoré AI nedokáže n a s i m u l o v a ť lepšie ako my, alebo vôbec. Ako som spomenul v úvode, knihu neodporúčam len žiakom, ale taktiež aj učiteľom. Obsahuje veľa účinných nápadov a metód na vzdelávanie detí o používaní technológií a orientovaní sa v digitálnom priestore. Takéto vzdelávanie by mohlo fungovať formou rôznych aktivít, hier, projektov, kritického myslenia a porovnávaní faktov a dezinformácií. Kniha je veľmi poučná a praktická pre kohokoľvek. Číta sa pomerne jednoducho a obsahuje málo komplikovaných slov, takže usudzujem, že je vhodná aj pre deti (cca od 12 – 14 rokov).

Andrej Rusiňák, III. Skippers

2001: VESMÍRNA ODYSEA ARTHUR C. CLARKE (RECENZIA KNIHY)

Kniha 2001: Vesmírna odysea je známy sci-fi román (taktiež aj film) a fascinujúci príbeh ľudstva naprieč celou jeho existenciou. Vznikol v čase, keď pristátie na Mesiaci bolo iba snom. Autor zaujímavou formou predpovedal vzhľad vesmírnych staníc a lodí, ako aj prepojenie sveta prostredníctvom internetu či existenciu AI. Táto predpoveď bola prekvapivo úspešná, priam takmer pravdivá – v knihe veci opisuje, akoby ju písal v tejto dobe, čo je priam neuveriteľné.

Kniha je o prieskume vzdialenejších planét našej sústavy – teda Jupitera a najmä Saturna a ich mesiacov. Vo vesmíre posádka vyhľadáva najmä iné znaky života a inteligencie, čo sa im napokon aj darí. Ďalej nechcem prezrádzať, lebo na to, aby ste mali väčší zážitok, si knihu treba v pokoji prečítať. Čítanie bolo celkovo napínavé a zaujímavé, no trochu ťažšie na porozumenie. Je v ňom veľa podstaty, ktorú si treba odvodiť, pospájať a domyslieť.

Andrej Rusiňák, III. Skippers

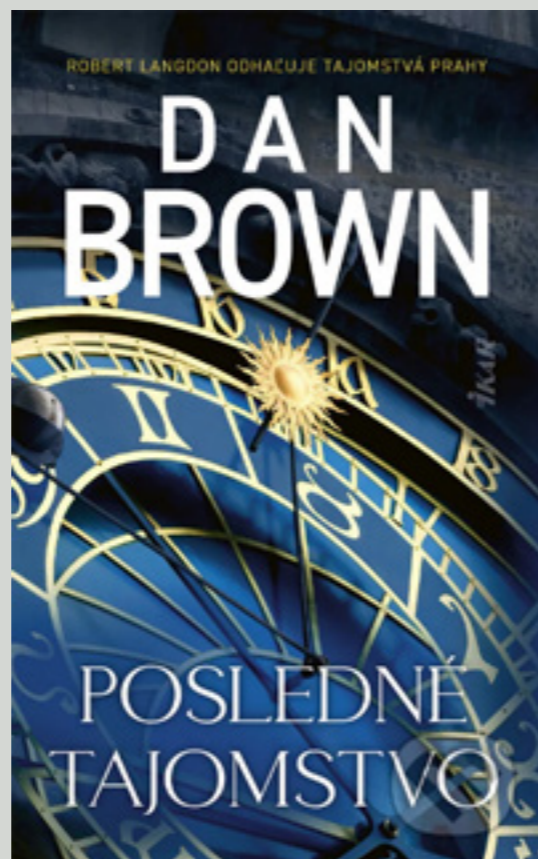

POSLEDNÉ TAJOMSTVO (RECENZIA KNIHY)

O autorovi: Autorom tejto knihy je Dan Brown. Okrem tohto diela napísal viaceré knihy s podobnou tematikou. Píše hlavne o šifrách, kódoch a tajných spoločenstvách. Preslávila ho hlavne jeho kniha Da Vinciho kód (2003). Tri jeho knihy boli aj sfilmované (Da Vinciho kód, Anjeli a démoni a Inferno). Narodil sa v Amerike v roku 1964 v štáte New Hampshire.

O diele: Všetko sa to odohráva v blízkej Prahe. Profesor Langdon (hlavná postava) tam vycestuje za svojou dávnou priateľkou profesorkou Solomonovou, ktorá je noetická. Tá píše knihu, ktorá súvisí s fungovaním ľudského vedomia. Potom sa ale všetko zvrtné a profesor Langdon vyskočí z okna. Katarína Solomonová sa vyparí a niekto sa snaží zničiť jej knihu. Samozrejme, počas toho na nich neustále niekto strieľa.

Samotná recenzia: Táto obzvlášť dlhá kniha (+700 strán) má v sebe plno zvrátov. Keď som si myslel, že som už tomu všetkému začal rozumieť, nastal ďalší zvrát, ktorý ma presvedčil o opaku. Aby som bol úprimný, všetko som pochopil až v posledných tridsiatich stranách. Je plná akcie a nabitá

informáciami o pražských pamiatkach, ktoré boli obzvlášť zaujímavé. Knihu som si veľmi užil a čítala sa mi aj s drobnými písmenkami veľmi dobre. Jediné, čo by som knihe vytkol, je to, že v niektorých častiach je na môj vkus až trochu príliš zmätočná, ale to tak asi malo byť. Celkovo by som to zhodnotil na 8,5/10. Určite by som ju odporučal.

Richard Vodilka, 8. Rays

ČARODEJNICA Z TURLINGHAMU (RECENZIA KNIHY)

O autorke: Ellie Boswellová je autorka fantasy literatúry. Preslávila ju séria Čarodejnica z Turlinghamu, ktorá sa skladá z piatich dielov. Pochádza z o Spojeného kráľovstva. Informácie o jej osobnom živote nie sú verejne známe. Píše knihy hlavne pre dievčatá vo veku od 11 rokov.

O knihe: Kniha je fantasy príbeh, ktorý sa odohráva v školskom prostredí. Bola vydaná v roku 2012 v angličtine a neskôr bola preložená do rôznych iných jazykov. Kniha má dobré hodnotenie na viacerých webových stránkach a priemerný výsledok je 4,2 z 5. Knihu obľubujú tí, ktorí radi čítajú fantasy čarodejnícke príbehy.

Čo sa mi páčilo: Príbeh bol zaujímavý, napínavý a pútavý. Kniha sa mi čítala ľahko, lebo bola jednoducho napísaná a kapitoly neboli príliš dlhé. Postavy mi boli sympatické; pôsobili realisticky, akoby to boli moje kamarátky. Hlavné postavy boli odvážne a priateľské.

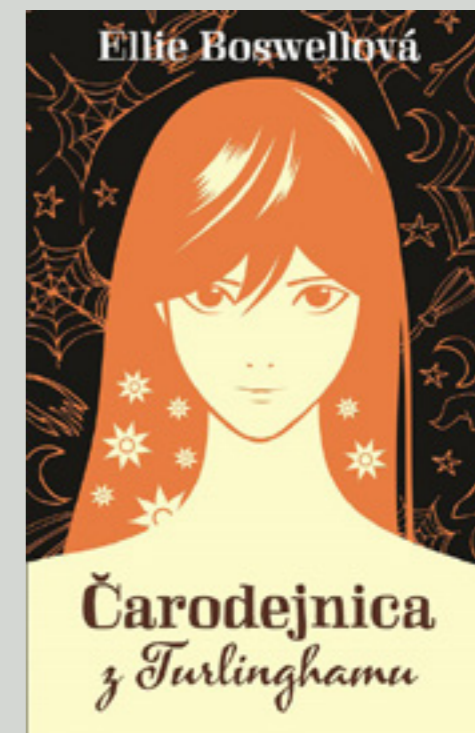
Čo sa mi nepáčilo: Trochu sa mi nepáčilo, že čarodejnícky dej sa rozvinul až neskôr. Brala by som to ako negatívum, lebo ľudia sa o tu pravú mágiu zaujímajú najviac. Predtým, ako sa dej rozbehol,

kniha pôsobila ako obyčajný školský príbeh o priateľstve. Taktiež by som povedala, že kniha trochu skresľuje dievčenský život. Vyvoláva dojem, že dievčatá v našom veku zaujímajú iba chlapci.

Čo by som zlepšila: Keby som mala niečo zmeniť, asi by som sa viac zamerala na čarodejnícky príbeh a na samotnú mágiu.

Odporúčam knihu pre: Odporúčala by som skôr mladším čitateľkám vo veku okolo 11 rokov.

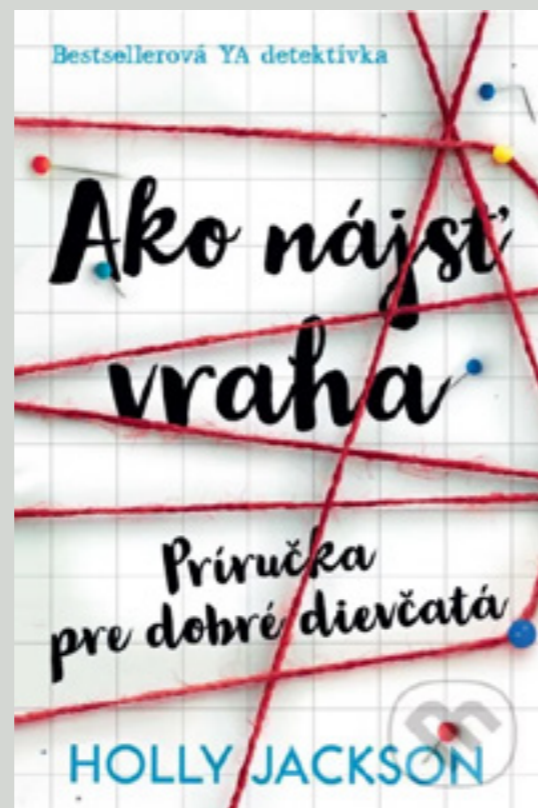
Julia Paľová, 8. Rays

AKO NÁJŠŤ VRAHA (RECENZIA KNIHY)

Ako nájsť vraha je kriminálny román, ktorý sa odohráva v malom meste, kde žije aj hlavná postava Pippa. Sedemnásťročná Pippa si vybrala ako maturitnú prácu to, že vyrieši vraždu, ktorá sa v ich meste odohrala pred piatimi rokmi. Vtedy bola zabitá taktiež sedemnásťročná Andie. Týždeň nato, ako zomrela, jej priateľ Sal spáchal samovraždu. Vo vrecku mal lístok, kde sa priznal k jej vražde. Tam sa ukončilo vyšetovanie polície, no Pippa Sala poznala a bola presvedčená, že on Andie nezabil. Preto išla za jeho bratom Ravim a spoločne sa pustili do vyšetovania. Po ceste však narazili na veľa prekážok a zistili, že nemôžu veriť ani svojim najbližším.

Autorka postupne počas knihy odhaľuje viac a viac tajomstiev postáv a hlavná postava zisťuje, že skoro každý v mestečku môže byť vrahom. Kniha je napísaná tak, aby čitateľa držala v napätí až do poslednej kapitoly. Celá kniha je veľmi pútavá a väčšinu čitateľov veľmi prekvapí strhujúci koniec.

Autorkou knihy je Holly Jacksonová. Je to 33-ročná spisovateľka kníh pre mladistvých. Narodila sa v Anglicku,

kde aj teraz žije. Napísala sedem kníh, ale jej najznámejšou prácou je séria kníh Ako nájsť vraha. Tá bola v roku 2024 aj sfilmovaná.

Knihu by som odporučila hocikomu, kto má rád detektívky a thrillery.

Ester Halászová, 8. Rays

NEVPÚŠŤAJ SEM LES (RECENZIA KNIHY)

Knihu Nevpušťaj sem les od C. G. Drewsovej som si vybrala preto, lebo ma veľmi zaujal príbeh a jeho atmosféra. Patrí medzi moje najobľúbenejšie knihy. Túto knihu by som zaradila do fantasy/hororového žánru.

Kniha je o chlapcovi menom Andrew, ktorého vášňou je písanie krátkych strašidelných poviedok. Keď si počas posledného roka na internátnej škole začne všimnúť čoraz zvláštnejšie správanie svojho najlepšieho kamaráta Thomasa. Ten sa hneď prvý školský deň objaví s krvavým flákom na košeli a postupne stráca záujem o svoje kresby monštier. Tie vyzerajú, akoby vyliezli priamo z Andrewových hrôzostrašných príbehov. Andrew je veľmi znepokojený, ale aj odhodlaný zistiť, čo sa s ním deje.

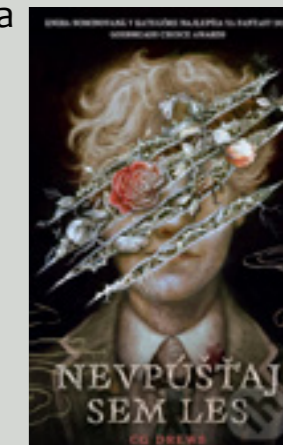
Raz v noci sa Andrew rozhodne prenasledovať svojho kamaráta do zakázaného lesa, ktorý obkolesuje ich školu. Tam ho prichytí pri súboji s príšerou z Thomasovej kresby. Odvtedy noc čo noc spolu bojujú v lese s desivými príšerami, aby ochránili ostatných. Andrew sa však začne obávať, že jediný spôsob, ako zničiť príšery, je zničiť ich stvoriteľa.

Knihu by som odporúčala skôr nástročným čitateľom a milovníkom fantasy/hororového žánru. Ohodnotila by som ju známku 8,5/10. Podľa mňa príbeh drží pokope hlavne veľmi dobre vystavaná atmosféra. Niektoré postavy by mohli byť viac rozvinuté, ale celkovo to príbehu až tak neuberá. Kniha je tiež obohatená peknými ilustráciami, ktoré pomáhajú vtiahnuť čitateľa do deja.

Literárny druh: epika

Literárny žáner: fantasy

Literárna forma: próza

Téma: Priateľstvo, boj so strachom a potláčanými emóciami v podobe príšer. Hlavná myšlienka: Potláčaná bolesť a emócie si vždy nájdu cestu von, a čím dlhšie ich zadržujeme, tým ťažšie ich bude zastaviť, keď si nájdu cestu na povrch.

Karolína Mášiková, 8. Rays

BOŽSKÍ RIVALI - REBECCA ROSS (RECENZIA KNIHY)

Kniha Božskí rivali od americkej autorky Rebecce Rossovej je prvý diel série Začarované listy. Je to fantasy príbeh, v ktorom nájdete mágiu, vojnu, bohov aj romantiku. Príbeh je veľmi zaujímavý pre tínedžerov. Mne osobne sa veľmi páčil, lebo bol napínavý, emotívny a miestami aj poriadne romantický.

Hlavnou postavou je Iris, osemnásťročná dievčina, ktorá pracuje v novinách Oath Gazette. Jej rodina je však rozbitá – mama sa trápi a jej brat musel narukovať do vojny medzi bohmi. Iris mu píše listy, ale tie sa omylom dostanú do rúk jej najväčšieho rivala – Romana Kitta, ktorý je tiež mladý novinár. A tu začína niečo magické – doslova. Ich písacie stroje majú zvláštnu schopnosť. Medzi Iris a Romanom vznikne tajomné spojenie. Najprv sa neznášajú, a to doslova, ale postupne sa z nich stávajú spojenci... a neskôr aj niečo viac. Obaja sa nakoniec dostanú priamo do vojny ako novinári - spravodajcovia. Musia čeliť nebezpečenstvu aj bohom. A okrem toho aj tomu, čo k sebe cítia. Čo sa mi na knihe najviac páčilo? Bol to vzťah Iris a Romana – začína sa to ako rivalita, ale postupne sa to mení na niečo veľmi pekné. Páčilo sa mi, ako sa navzájom menili a podporovali. Magické listy – toto bol podľa mňa najkrajší prvok knihy. Bolo to originálne a dodávalo to príbehu tajomnú atmosféru. Vojnové scény, aj keď ich veľmi nemusím, pretože bývajú smutné,

boli napísané tak, že som mala pocit, akoby som tam bola. Tiež sa mi páčilo, že sa kniha čítala veľmi ľahko a rýchlo. Ani som sa nenazdala a bola som na konci. A čo by som nakoniec zmenila? Koniec. Ten bol podľa mňa trochu „nedokončený“. Chcela by som vedieť viac o tom, čo sa stane s bohmi a s vojnou. Niekedy som mala pocit, že Iris a Roman mohli mať viac scén spolu, hlavne na začiatku, keď boli ešte rivali. Podľa mňa by bolo super, keby sa na konci ukázalo, že Enva (jedna z bohýň) získala novú silu a dokázala na chvíľu zastaviť vojnu. A že Dacre (boh, ktorý vojnu vedie) by potajomky odišiel, aby získal posily. To by bol podľa

mňa ešte dramatickejší záver. Tým by sa mohol zároveň začať ďalší diel. Knihu hodnotím 7,5 bodmi z 10. Odporúčam ju všetkým, ktorí majú radi romantiku, fantasy, príbehy o rivaloch, ktorí sa do seba zamilujú, alebo knihy s vojnou

tematikou, ktorá nie je príliš náročná. Je to niečo medzi Percym Jacksonom a romantickým YA (young adult) fantasy, takže podľa mňa super voľba pre tínedžerov.

Simona Zlochová, 8. Rays

NIČ MA NEZLOMÍ (RECENZIA KNIHY)

Autor: David Goggins

Literárny druh: epika

Literárny žáner: autobiografia

Literárna forma: próza

Hodnotenie: Ja osobne jej dávam 10/10, lebo je veľmi dobre napísaná a má veľmi zaujímavý aj náučný dej. Veľmi ju odporúčam každému, kto má pocit, že jeho život nemá význam. Pomohla mi zmeniť sa k lepšiemu.

Téma: Príbeh muža menom David Goggins, ktorý bol ako malý týraný vlastným otcom. Keď mal okolo sedem rokov, s mamou sa odsťahovali od otca a brata. Celý život mal problém s rasizmom a okolie ho bralo ako menejcenného.

Keď mal 17 rokov, mal veľké problémy v škole. Mal samé štvorky a päťky a vedel čítať iba na úrovni škôlkara. V dvadsiatich troch rokoch pracoval po nociach, čistil reštaurácie a zarábala asi 1000 dolárov mesačne.

Potom si spomenul, že keď bol menší, pozerával akčné filmy o vojakoch a chcel sa jedným z nich stať. Preto sa rozhodol, že pôjde do armády. Najprv však musel spraviť testy, v ktorých musel mať aspoň 50 bodov. Začal sa pripravovať a po necelom mesiaci už vedel čítať takmer lepšie ako učitelia, ktorí sa tomu venujú celý život. Z testov dostal 52 bodov a úspešne prešiel.

Malo to však jeden háčik. Mal veľkú nadváhu, a keď sa prišiel ukázať, všetci sa smiali, či to myslí vážne. Bol to černoš, ktorý vážil 125 kg. Vtedy boli v armáde černoši len výnimočne a bolo veľmi nepravdepodobné, že by ho zobrali. Mal mesiac. Čo spravil? Schudol 30 kg a prijali ho.

Musel absolvovať „pekelné týždne“ trikrát – opisujú sa ako najťažší výcvik, aký existuje. Nakoniec ho dokončil. Dosiahol svetový rekord v zhyboch za 24 hodín. Je z neho ultrabežec, ktorý má za sebou už vyše 60 pretekov, z ktorých

väčšina má nad 100 km. Zabehol 100 km za 18 hodín s iba dvojdňovou prípravou, hoci predtým behal len zopárkrát.

Dá sa dosiahnuť všetko. Stále chodí behať a športuje. Robí to preto, lebo ho to baví? Nie. Robí to preto, lebo chce. Nechce behať, cvičiť ani trpieť. Chce byť lepší, než bol, chce sa posúvať ďalej a ďalej. Motivuje veľmi veľa ľudí

a popiera hocičo, čo naznačuje, že je niečo nemožné.

Hlavná myšlienka: Hlavná myšlienka knihy nie je len jedna, pretože každý čitateľ si z nej môže zobrať niečo iné. Nezáleží len na tom, s akým cieľom ju autor napísal, ale najmä na tom, čo si z nej odnesie samotný čitateľ.

Adam Mikita, 8. Rays

DÔVERNÉ PRIZNANIA (RECENZIA KNIHY)

Kniha Arsène Lupin – Dôverné priznania od francúzskeho autora Mauricea Leblanca je dobrodružný román s prvkami detektívneho a kriminálneho žánru. Keďže má dielo dejajrozprávača, z hľadiska literárneho druhu ide o epiku a jeho literárnou formou je próza. Mne sa kniha veľmi páčila, a to najmä vďaka hlavnej postave – Arsènovi Lupinovi, ktorý je známy pod prezývkou „lupič džentlmen“.

Arsène Lupin je mimoriadne inteligentný a prefíkaný zlodej, no nechýba mu zmysel pre spravodlivosť. Najviac ma zaujalo, že si dokáže poradiť v každej situácii, z ktorej na prvý pohľad niet

úniku. Či ho už chytí polícia, alebo naňho niekto mieri zbraňou, vždy sa vynájde a problémom sa vyhne. Niektoré jeho lúpeže vyšetruje dokonca aj Sherlock Holmes, (respektíve jeho francúzska verzia Herlock Sholmes), no ani jemu sa ho nikdy nepodarí dolapiť.

Túto knihu by som ohodnotil 9 bodmi z 10. Nižšiu známku dávam len preto, že ide o moju prvú knižnú recenziu a nechcem hneď na úvod rozdávať plný počet bodov. Dielo by som odporučil každému, kto má rád detektívky, humor a dôvtip, pretože je to naozaj najlepšia detektívka, akú som kedy čítal.

Dominik Doubek, 8. Rays

Timon Gaal photography

ROZHOVOR S VIERKOU CHYTILOVOU

Vierka u nás na škole učí nemecký jazyk a slovenský jazyk a literatúru. Učí mladších aj starších žiakov. Snaží sa im učivo vysvetľovať tak, aby dokázali teoretické poznatky využiť aj v reálnych situáciách. Na hodinách nemčiny sa často rozprávame o nemecky hovoriacich krajinách, o tom, ako sa tam žije, a aké rozdiely existujú v jazyku v rôznych regiónoch. Napríklad zemiak sa v Nemecku povie Kartoffel, zatiaľ čo v Rakúsku je to Erdapfel. Zaujímavé je to aj pri objednávaní kávy. Ak chcete kávu so smotanou, môžete si vypýtať Kaffee mit Sahne. Ak však chcete šľahačku, použijete slovo Schlagsahne. Niekedy totiž nestačí povedať iba Sahne, pretože vám môžu priniesť len smotanu. Vo voľnom čase Vierka rada číta knihy, chodí do prírody alebo navštevuje divadlo.

1. Chcela si sa stať učiteľkou už od detstva alebo si sa k tejto profesii dostala postupne?

Učiteľkousomnikdynechcelabyť. Dokonca som hovorila, že neviem, čím chcem byť, ale viem, čím byť nechcem - učiteľkou. Názor som nezmenila ani na univerzite počas učiteľského štúdia. Vlastne trochu áno, ale až keď sme mali učiteľskú prax v poslednom ročníku, tak sa mi to začalo celkom pozdávať. Chcela som tlmočiť a prekladať z nemčiny. To sa mi hneď po štúdiu aj podarilo, ale postupne som prišla na to, že predsa len by som radšej učila. V

triede so žiakmi je to zábavnejšie než pri počítači, nad papiermi a slovníkmi. Aj keď aj to je zaujímavá práca.

2. Učíš slovenský jazyk a literatúru aj nemčinu. Čo ťa na týchto predmetoch najviac baví a čo by si chcela, aby si z nich žiaci odniesli do života?

Na nemčine som rada, keď sa žiaci vedú týmto jazykom dohovoriť. Párkrát sa mi stalo, že prišli za mnou moji bývalí žiaci už ako pracujúci mladí ľudia krátko po škole. Nemčina na gymnáziu im veľmi nešla, ale dostali sa na také pracovné miesta, kde ju popri angličtine potrebovali, a vtedy zistili, že z nej predsa len niečo vedia a majú na čom stavať, keď si ju prišli zopakovať a rozšíriť do kurzu.

Na slovenskom jazyku chcem, aby sa žiaci vedeli orientovať v jazyku, aby vedeli prepájať javy a vedomosti a hovoriť a písať správne po slovensky. Žiakom hovorím: „Jedna chýbajúca čiarka v zmluve a prídeš o majetok. J“ Na literatúre sa dá so žiakmi diskutovať o všetkom možnom, môžu

vyjadriť svoje názory, často je to veľmi zaujímavé. A, jasné, že ma poteší, keď si nejakú knihu prečítajú a vedia o nej sami rozprávať.

3. Aká je tvoja obľúbená slovenská alebo nemecká kniha? Prečo práve táto?

Je pre mňa ťažké vybrať jednu knihu, nemám jednu obľúbenú. Ale keď už sa pýtaš, tak možno román nemeckého autora Remarqua Čas žitia a čas umierania. Má podobnú tému ako povinné dielo od rovnakého autora Na západe nič nové. Čas žitia... zobrazuje druhú svetovú vojnu cez postavu mladého nemeckého vojaka. Mňa v tomto románe zaujalo to, okrem iných vecí, ako autor ústami jednej z postáv jasne a presne pomenoval a odsúdil vinníkov vojny. Aj preto bola táto kniha v Nemecku

cenzenovaná, aj keď vyšla až po druhej svetovej vojne.

Remarque sa dobre číta aj študentom, hoci jeho romány, aj tento, nie sú jednoduché ani veselé.

4. Ktorý autor alebo kniha ti zmenila pohľad na život a prečo?

Hm, tak takú knihu nemám. Ale spomeniem knihu Malý princ od Saint-Exupéryho. Nezmenila mi pohľad na život, skôr pomenovala známe veci – to, čo v živote poznáme a prežívame. A je skvelá v tom, že si v nej môžu nájsť to svoje deti aj dospelí.

5. Máš nejaké miesto, kam sa rada vraciaš – či už v prírode, v meste alebo niekde v zahraničí?

Mám, napadli mi hneď tri miesta. Na Slovensku Banská Štiavnica, v Čechách Český raj a v Taliansku „mesto kamenných veží“ San Gimignano. V nich nemám jedno konkrétne miesto, má ich rada celé, majú magickú atmosféru.

6. Je niečo, čo ťa počas vyučovania vždy poteší alebo ti zlepší deň?

Mám radosť, keď sa žiaci niečo naučia, keď niečo sami objavia a keď majú radosť z objavovania. Poteší ma, keď sú vtipní, samostatní a majú originálne nápady.

7. Učíš mladších aj starších žiakov. Aký najväčší rozdiel vnímaš medzi týmito vekovými kategóriami pri učení jazykov?

Je toho veľa. Ale jednou vetou: starší už vedia to, čo tých mladších najprv musím naučiť. Na seminári napríklad očakávam, že poznajú a rozlíšia vetné členy. Mladším to všetko musím vysvetliť tak, aby to pochopili. To ma baví.

8. Hast du einen deutschen Ausdruck oder ein Wort, das du besonders gern hast? Warum? (Máš nejaký nemecký výraz alebo slovo, ktoré máš obzvlášť rada? Prečo?)

Blinddarmzündung – zápal slepého čreva. Je dlhé a bolo to jedno z prvých dlhých nemeckých slov, ktoré som sa naučila. A žiakom sa pri ňom pletie jazyk, tak sa aj zasmejeme.

9. Čo si myslíš o používaní umelej inteligencie v školstve? Môže byť pomocníkom alebo skôr problémom?

„Dobrý sluha, zlý pán.“ Nie som odborníčka na umelú inteligenciu, nepoužívam ju dlho ani často. Mne pomáha hlavne v tom, že mi šetrí čas – pracuje oveľa rýchlejšie než ja. A tiež má nové, iné nápady. Ale treba ju kontrolovať. A to by ste mali robiť aj vy, žiaci. Určite vám môže pomôcť – ako, o tom by ste vedeli hovoriť lepšie vy. Ale keď sa na ňu spoľahnete bez rozmýšľania a kontroly, potom vám k maturitnej téme spraví rozbor knihy, ktorá neexistuje. Takže môže byť pomocníkom aj problémom. Je to zaujímavá téma.

10. Keby si mala jednu superschopnosť pre prácu učiteľa, ktorá by to bola a ako by si ju využila v triede?

Aby som hlavne na hodinách jazyka videla žiakom do hlavy – aké chyby robia a prečo, aby som ich hneď mohla opravovať a prestavovať vety. J

11. Keby si mohla zmeniť jednu vec v školstve, čo by to bolo?

Aby v ňom rozhodovali ľudia, ktorí škole, žiakom a učiteľom rozumejú a majú

skutočný záujem o jeho zlepšenie. Ľudia, ktorí majú poznatky, schopnosti, rozhľad a nadhľad.

12. Warum lohnt es sich, deiner Meinung nach, Deutsch zu lernen? (Prečo sa podľa Teba oplatí učiť sa nemčinu?)

In Europa lohnt es sich sicher, Deutsch zu lernen. V Európe sa určite oplatí učiť sa nemčinu. Angličtina sa už považuje za samozrejmosť a nemčina je úradným jazykom v piatich európskych krajinách. Je najpoužívanejším materinským jazykom v Európskej únii a je tiež dôležitá ako jazyk vedy.

Ďakujem veľmi pekne za odpovede!

Šimon Višňovský, 7. Elfs

ROZHOVOR S LUCAS ANDREW SPROUSE

Lucas is a well-known and respected English and CLIL teacher who leaves a lasting impression. Strict and demanding, he pushes his students to give their best. It is precisely this approach that leads students to develop a genuine appreciation for both CLIL and the English language. Enriched by his travel experiences and active involvement in international school exchange programs, he brings a global perspective right into the classroom, inspiring his students.

How do you like living in Slovakia, and how does it compare to the USA?

I like living here quite a bit; I probably wouldn't live here at all if I didn't. Life here is much easier, slower, and healthier than life in the United States. In the United States, it is probably easier to get things; if you want to buy something, for example, you don't even have to have the money for it – you can go into debt. Most Americans are in debt, and it is not seen as a problem in American society. In Slovakia, that is not seen as something financially sound. Lunch is the main meal of the day here, whereas dinner is the main meal of the day in the United States. I think that it is much healthier to have a bigger lunch and a smaller dinner.

What is the main reason you moved to Slovakia?

My amazing and beautiful wife is from Slovakia. She was the main reason why I moved here.

I have heard that you have a child in primary school. Is that true?

Yes, my wonderful son is in first grade. I think he likes it here. He enjoys the academic challenge that comes with the school, and of course, he enjoys playing with his friends. He is in first grade, so he is quite happy.

Do you like to travel?

I love to travel; it is my favorite thing to do.

What was the last place you travelled to?

Over Christmas break, my wife, my son, and I traveled to China.

Did you like it there?

It was amazing! We spent the entire Christmas break there. We started in Shanghai and ended in Beijing, but spent most of the trip in Yunnan Province, which is in the southwest of China. The food was amazing and the sights were wonderful. Travelling for more than a couple of days really lets you experience another part of the world.

What is the PEEP Project, and how long has our school been involved in it?

PEEP stands for the Pan-European Educational Program. This is the third year that I have been the PEEP coordinator. Before that, it was Hanka Cifrová, and she would have to tell you how long we have been in it, but we have been in it at least for nine years because that's how long I have been at our school. It is an exchange program between certain schools in various European countries, and our school represents Slovakia. Students have a very academically focused week, but there are also fun afternoons including

cultural exchanges, visiting historical sites, or something similar. This year, it was science-based. We were just outside Budapest and we spent one day catching endangered species as part of a citizens' initiative.

When doing an exchange, do you stay with students from our school, or do they have their own place where they stay?

PEEP is an exchange program, so you actually stay with host families, which I think is a really important part of the program because you get to know the culture better.

Do you like teaching CLIL?

I love teaching CLIL! It's one of the reasons I'm so happy here. Content and Language

ROZHOVORY

Integrated Learning might be hard for students in their first year because it is something you have to get used to. After students have had CLIL for a couple of years, they realize how much they can learn from it, how much it expands their vocabulary, and how much it helps them understand the topics better. Once students get used to CLIL classes, they really start to get more out of the lessons and enjoy CLIL more fully. Of course, it's still school – you have tests and everything like that – but I think presentations are a great way for students to gain confidence in their English speaking as well as improve their presentation skills.

Do you think students have enough knowledge when it comes to CLIL?

By the time they finish, they certainly do. It also depends on the student. Since CLIL is integrated with English, students have to choose their priorities, and I totally understand that. If students are getting jednotkas and dvojkas, I am an extremely happy teacher. As long as students are active during their CLIL lessons, they will gain knowledge through the years.

Thank you for the interview.

Ester Halászová, 8. Rays

Timon Gadi photography

FUTBAL

Futbal je pre niekoho nudná hra, pre iného zábava, pre ďalších celý život, kult alebo náboženstvo. Pre mňa je to niečo, čo mi prináša radosť, pohyb, kamarátov a zážitky.

Ako malý som sa venoval viacerým športom, ako sú florbal, šerm, atletika, plávanie či futbal. Dnes ho hrám rekreačne pre radosť a všetko okolo tohto športu ma zaujíma. Za posledné štyri roky som navštívil viaceré svetovo najvýznamnejšie a najväčšie štadióny, ako sú Santiago Bernabéu v Madride alebo Parc des Princes v Paríži. Navštívil som tiež rôzne futbalové múzeá, napríklad House of Football v centre Madridu, ktoré je oficiálnym múzeom UEFA. Videl som takmer všetky trofeje, ktoré kedy vo futbale existovali, najslávnejšie momenty vo virtuálnej realite a stovky až tisícky dresov.

Najzaujímavejší bol dres Franza Beckenbauera, ktorý si počas finále MS 1970 zranil rameno a urobil si do dresu diery, aby mu mohol ruku podpierať. Napriek vážnemu zraneniu zápas dohral. Zaujal ma aj dres Diega Maradonu z MS 1986 zo zápasu, v ktorom dal svoj slávny gól rukou.

O futbal som sa začal viac zaujímať aj preto, že som začal chodiť do klubu FŠT Junior's. Je to klub, v ktorom sa futbal hrá pre radosť. Hráme iba priateľské zápasy, nie súťažné alebo ligové. Máme skvelých trénerov, ktorí pre nás vždy vymyslia rôzne akcie, ako napríklad prehliadku štadióna Slovan Bratislava, víkendy v Jump aréne a futbalový letný kemp plný zážitkov. Aj preto ma futbal tak baví a mám ho rád.

Dominik Doubek, 8. Rays

LYŽOVANIE

Šport je pre mňa spôsob, ako vypnúť hlavu a sústrediť sa na to, čo je naozaj potrebné. Netreba dookola myslieť na veci, ktoré nemajú zmysel alebo riešenie. Lyžovanie nie je iba o rýchlosti, ale najmä o odvahe, konzistencii, sústredení a o tom, aby sa človek nevzdával, keď nejde niečo podľa plánu. Mne osobne lyžovanie pomáha upokojiť sa a na chvíľku prestať myslieť na nepodstatné veci.

Každý deň tréningu je iný. Niekedy sa darí, niekedy zas nie. Ale to je úplne v poriadku, lebo všetci sa najlepšie učíme z vlastných chýb, nehovoriac o tom, že lyžovanie je veľmi psychicky i fyzicky vyčerpávajúci šport. Jeho dôležitou súčasťou je nikdy sa nevzdávať. Všeobecne to platí ešte viac.

Šport mi dáva energiu a sebavedomie. Naučil ma veriť v samú seba a spoliehať sa v najdôležitejších okamihoch iba na seba. Nevie, či to je vždy správne, ale ľahšie sa mi nastavujú moje ciele a cesta za nimi sa mi zdá jednoduchšia. A aj preto si neviem predstaviť svoj život bez športu a každodenného pohybu.

Klára Kollerová, 8. Rays

MOUNTAIN BIKING

MTB znamená horská cyklistika. Pochádza z angličtiny – moutain biking. Je to šport, pri ktorom sa jazdí na bicykli hlavne v prírode, v lese, na poľných cestách, v horách alebo po rôznych vybudovaných úsekoch so skokmi. MTB je veľmi obľúbené medzi mladými ľuďmi, pretože je to zábavné, dynamické a prináša veľa adrenalínu. Okrem toho je to dobrý spôsob, ako sa hýbať a dostať sa von.

MTB vzniklo v Amerike približne v druhej polovici 20. storočia. Ľudia začali jazdiť na bicykloch mimo asfaltových ciest, hlavne v kopcoch a v prírode. Bežné bicykle však takýto terén nezvládali, a preto sa postupne začali vyrábať pevnejšie a odolnejšie bicykle s predným aj zadným odpružením. Tak vznikli horské bicykle, ktoré sa časom rozšírili do celého sveta.

MTB má viacero štýlov jazdenia. Každý človek môže preferovať nejaký iný:

- cross-country (XC) – jazdí sa po lesných cestách, lúkach a miernych kopcoch, často sa to prepája kondičnou cyklistikou
- trail – jazda po úzkych lesných

chodníkoch, kde sú korene, kamene a menšie, ale aj väčšie skoky

- enduro – jazdenie na dlhších trasách, kde sa striedajú výšľapy a trailové zjazdy
- downhill (DH) – rýchla jazda z kopca v náročnom teréne s väčšími skokmi

Horský bicykel musí byť prispôsobený jazde v teréne. Má širšie pneumatiky, aby lepšie držali na blate a kameňoch, pevný rám so špeciálnou geometriou a silné brzdy. Väčšina dobrých bicyklov má odpruženie vpredu aj vzadu, aby zvládli náročný terén.

Výstroj pri jazdení na MTB je veľmi dôležitá. Najdôležitejšia je prilba. Veľa jazdcov nosí aj rukavice, aby mali lepší úchop riadidiel a zabránili šmýkaniu rúk. Pri náročnejších trasách sa používajú chrániče kolien, laktov alebo chrbtice. Dôležité je tiež mať vhodné oblečenie a pevné topánky, aby mal jazdec čo najlepší a najstabilnejší kontakt s bicyklom.

MTB súťaže sú preteky v horskom bicyklovaní, prevažne v zjazdoch, ktoré sa jazdia v rôznom teréne, najčastejšie v lese, v horách alebo na špeciálnych tratiach. Jednou z najznámejších MTB súťaží je cross-country (XC). Jazdci pretekajú na okruhoch, kde musia zvládnuť výšľapy aj zjazdy.

Vyhrá ten, kto má najlepší čas. Tento typ súťaže je aj súčasťou olympijských hier. Ďalším známym typom súťaží je downhill (DH). Ide o rýchle zjazdy z kopca po pripravenej trati so skokmi a technickými úsekmi. Jazdci idú po jednom a rozhoduje hlavne rýchlosť a technika. Downhill je považovaný za jeden z najnebezpečnejších športov. Slovensko má veľmi dobré podmienky na horskú cyklistiku. Nachádza sa tu veľa lesov, kopcov a hôr. Mnoho ľudí jazdí v Malých Karpatoch, Tatrách, v bike parkoch, ale aj v okolí svojho bydliska. MTB trasy sú dostupné takmer všade.

Filip Perďoch, 8. Rays

DRUHÁ ŠANCA PRE VECI

Takmer všetci si v dnešnej dobe kupujeme veci, ktoré po pár použitiach odložíme, pretože nás omrzia. Najčastejšie ide o oblečenie. Fenomén „fast fashion“ sa môže zdať neškodný, no je to veľký omyl. Na výrobu takéhoto oblečenia sa spotrebuje obrovské množstvo energie a vody, keďže sa neustále produkujú nové, „trendovejšie“ kúsky. Na skládkach tak každý rok skončí viac ako 1 000 000 ton textilného odpadu.

Práve preto existuje udržateľná móda. Je ekologickejšia (šetrnejšia k prírode) a etickejšia (pracovníci v nej nepracujú v nebezpečných podmienkach). Jedným zo spôsobov, ako k nej prispieť, je staré oblečenie nevyhadzovať, ale vyrobiť z neho niečo nové. Nemusí pri tom ísť len o módu, ale aj o predmety z pivnice či špajze. Tento proces sa nazýva **UPCYCLING**.

Ako na UPCYCLING?

Každý z nás má doma veci, ktoré už nepoužíva, zavadzajú mu, no je mu ľúto ich vyhodit'. Zároveň by sa nám však hodili nové dekorácie, tašky, či doplnky. Tu vás zastavím. Zamysleli ste sa niekedy nad tým, či si tieto veci dokážete vyrobiť sami? Napríklad zo starého vytáhaného trička vytvoríte štýlové obťahnuté tričko s vlastným

dizajnom. Kreativite sa medze nekladú a návodov je plný internet.

Pripravila som pre vás 4 tipy, ako upcyklovať konkrétne kúsky, ktoré má každý doma. Postupy sú jednoduché a verím, že si nájdete čas aspoň jeden z nich vyskúšať.

Nákupná taška z trička

Je to snáď najjednoduchší projekt, aký si môžete doma zrealizovať. Zaberie vám maximálne 10 minút. Stačí vedieť strihať a viazať uzlíky. Budete potrebovať jedno tričko, nožnice na textil.

1. Z trička odstrihnete rukávy a golier tak, aby pripomínalo tielko.
2. Na spodnom okraji nastrihajte pásiky (široké asi 3 cm).

3. Tričko prevráťte naruby a krátke pásiky zviažte k sebe na dvojitý uzol.

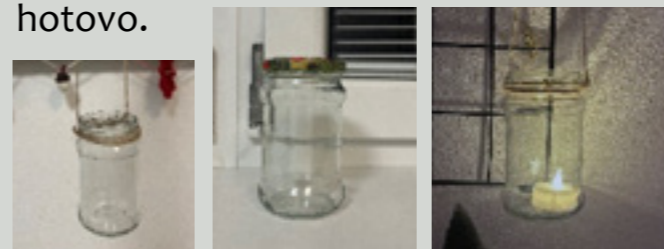
4. Tričko prevráťte naspäť a vaša nová nákupná taška je hotová!

Svietnik zo zaváraninovej fľaše

Ak máte pocit, že vašej izbe chýba atmosféra, vyrieši to pekná dekorácia. Vďaka upcyclingu si ju nemusíte kupovať, postačí vám pohár od uhoriek či džemu. Budete potrebovať zaváraninový pohár, sviečku a špagát.

1. Pohár poriadne umyte a zbavte ho lepidla z nálepiek.
2. Ak chcete, môžete pohár ozdobiť alebo vymalovať, aby váš svietnik vyzeral pekne.
3. Okolo hrdla pohára pevne uviažete špagát tak, aby pevne držal.
4. Do vnútra vložte sviečku a máte hotovo.

Nudné oblečenie zmeníme na lepšie (bez strihania alebo šitia)

Na toto môžete použiť hocikaké oblečenie, ktoré máte doma. Ak patríte medzi kreatívnych ľudí, tento projekt je presne pre vás. Budete potrebovať vami zvolené oblečenie, akrylové farby, fabric medium, paletu a štetce, žehličku a papier na pečenie.

1. Aby sa farba z oblečenia nevyprala a aby vaše oblečenie bolo hladké, potrebujete si vyrobiť farbu na textil.
2. Do nádoby nalejete potrebné množstvo akrylovej farby. Následne k nej dolejte fabric medium podľa návodu na použitie. Cieľom je konzistencia podobná jogurtu.
3. Teraz môžete maľovať podľa svojej fantázie. Ak si nie ste istí, inšpiráciu si viete nájsť na internete, napríklad na Pintereste.
4. Po maľovaní nechajte farbu úplne vyschnúť.
5. Na suchý vzor priložte papier na pečenie a párkrát po ňom prejdite žehličkou.

Podrobnejší postup nájdete aj na YouTube kanáli Kornelija Newcomer. [TU](#)

Obliečka na vankúš zo svetra

Tento projekt je o niečo náročnejší, ale výsledok stojí za to. Ak ste náhodou na Vianoce dostali sveter, ktorý sa vám veľmi nepáči, skúste ho premeniť na

vankúš. Budete potrebovať sveter, nožnice, vankúš (vnútro môžete vyplniť aj kusmi látky), ihlu a niť (alebo šijací stroj) a látku.

1. Uistite sa, že je sveter na váš vankúš dostatočne veľký.

2. Odstrihnete rukávy a vrchnú časť s golierom – zostane vám len „telo“ svetra.

3. Rozstrihnete sveter na polovicu, tak aby vám zostala predná a zadná časť.

4. Aby mal vankúš rovnomerný tvar, prišite na obe časti z vnútornej strany látku.

5. Priložte prednú a zadnú časť k sebe lícovou stranou k sebe (vzorom dovnútra) a zošite tri strany.

6. Obráťte ho naspäť, vložte vankúš a zošite poslednú stranu.

Nina Hrdlíková, kvarta N

Tionn Gaal photography

ARLBERG 2026

Tento rok sme išli lyžovať do Álp, konkrétne do známej rakúskej oblasti Arlberg. Arlberg patrí medzi jedno z najlepšie hodnotených stredísk v Rakúsku. Na cestu sme vyrážali skoro ráno, pretože cesta trvá okolo 7 hodín. Arlberg sa totiž nachádza len pár minút od hraníc so Švajčiarskom, Nemeckom a Talianskom. Cestou sa prechádza cez naozaj pekné dediny a prírodu, hlavne na západe Rakúska.

Po tom, ako sme dorazili do strediska, nás všade obklopoval sneh. Každý deň tam bolo viac ako dva metre snehu. Ubytovaní je tam veľa, čo vytvára menšiu dedinu, ale ani jedno z nich nie je priamo na zjazdovke.

Systém dopravy bol veľmi zaujímavý. Keďže ubytovanie nebolo priamo na svahu, každé ráno sme sa museli dopravovať skibusom, ktorý robí okruh po celej dedine, zbiera lyžiarov a dopravuje ich až k dvom hlavným lanovkám na námestí. Tam sa nachádzajú dve kabínkové lanovky. Jedna z nich ide na vrchol Galzig a druhá na vrchol Rendl. Z vrcholu Galzig vedú zjazdovky rôznej náročnosti naspäť do dediny. Nachádzajú sa tu aj lanovky, ktoré spájajú Galzig s vrchmi, ako sú Valluga, Schindler, Spitze a Roggspitze. Stredisko na vrchole Rendl je skôr

zamerané na freeride a snowparky.

Z Galzigu viedli parádne čierne zjazdovky k nižším štvorsedačkovým lanovkám, ktoré nás vyviezli naspäť hore. Z vrchu sa dalo ísť priamo kabínkovou lanovkou na vrch Schindler Spitze, odkiaľ viedla jedna zjazdovka a štyri freeridové trasy. Toto stredisko je totiž známe ako „offroadové“ a väčšina svahov sa tu neupravuje.

Z Rendlu sa dalo ísť priamo do

snowparku, ktorý bol rozdelený na tri časti. Prvá časť bola pre začiatočníkov, kde sa nachádzali menšie skoky, raily a taký mix všetkého. V druhej časti sa nachádzali iba raily a v tretej časti boli štyri obrovské skoky. Pod snowparkom sa nachádzal freeride, ktorý mal jeden a pol kilometra a viedol cez rôzne skaly a pomedzi stromy.

Na konci tejto trasy bola dvojsedačková lanovka, ktorá išla naspäť hore na Rendl, odkiaľ sa dalo ísť znovu do snowparku alebo po zjazdovke k ďalšej dvojsedačke na vrch Riffelscharte. Z neho idú tri zjazdovky naspäť na Rendl a odtiaľ jedna dlhá zjazdovka až do

dediny. Zjazdoviek tam je naozaj veľa, a keďže som mnohé ani nespomenul, stále bolo kam chodiť.

Ako som už spomínal, po celý čas bolo v neupravených častiach okolo dvoch metrov čerstvého snehu. Kvôli tomuto sa jeden deň, bohužiaľ, spustila lavína, ktorú strhli lyžiari mimo zjazdovky. Zavalilo dosť ľudí, a bohužiaľ, nie všetkých sa podarilo zachrániť.

Celkovo je stredisko Arlberg super. Je tu veľa zjazdoviek, dobré počasie, kopa snehu a stále je čo robiť.

Filip Perďoch, 8. Rays

MÔJ VÝLET DO SÖLDENU

Ak radi lyžujete ako ja, odporúčam jeden výborný výlet do Söldenu.

Sölden je známe lyžiarske stredisko v Rakúsku konkrétne v Tirolsku, v krásnom údolí Ötztal. My sme tam išli v novembri na otvorenie lyžiarskej sezóny. Ja som tam bol prvýkrát v živote a veľmi som si to užil, lebo sú tam skvelé podmienky na lyžovanie a nádherné výhľady na hory.

V Söldene je veľa zjazdoviek pre začiatočníkov, ale aj pre skúsených lyžiarov. Ja som si však najviac užil tie pre skúsených. Výnimočné je, že stredisko má dva ľadovce, takže sa tam dá lyžovať už na jeseň a niekedy aj na jar. My sme tam boli v novembri. Síce neboli otvorené všetky zjazdovky, ale lyžovalo sa super. Prekvapilo ma, ako výborne fungujú skibusy. Jediná vec, ktorá mi prekážala bola tá, že keď som rýchlo zlyžoval dole svahom, dlhšie som potom sedel na lanovke. No, našťastie, neboli vôbec dlhé rady.

Sölden je známy pre preteky Svetového pohára, ale aj pre nakrúcanie Jamesa Bonda. Svetový pohár sa jazdil na jednej z najstrmších zjazdoviek aké tam boli a James Bond sa zas nakrúcal pri ceste, ktorá viedla na ten svah. To

je tá scéna, ako letí lietadlom a naháňa Range Rover s unesenou Madeleine. Tiež som si potom Jamesa Bonda aj pozrel a určite vám ho odporúčam. Táto časť sa volá Spectre. Okrem lyžovania sú tu reštaurácie a bary, ako napríklad Après ski bar Kuckuck alebo interaktívne múzeum 007 Elements, ktoré sa oplatí vidieť. Moja obľúbená bola malá chata pri zjazdovke číslo 23, kde som si dal horúcu čokoládu a výborne som sa najedol.

Sölden je výborné miesto pre každého, kto má rád hory, sneh, lyžovanie a trochu aj 007. Ja som si fajn zalyžoval a určite by som to odporučil aj ostatným.

Oliver Gazárek, 8. Rays

LONDÝN

MESTO, O KTOROM SOM VŽDY SNÍVALA

Bol prvý septembrový piatok a ja som sa s rodičmi a našimi tromi kamarátmi stretla na bratislavskom letisku – na mieste, kde sa odštartoval náš poznávací výlet. Začiatok bol výborný – bezproblémový let a aj cez všetky bezpečnostné kontroly sme prešli bez ťažkostí. Pokiaľ nechcete hneď po prilete minúť „majland“, odporúčam neobjednávať si taxík priamo na letisku, ale využiť niektorú z mobilných aplikácií. Aj my sme logicky zvolili túto možnosť. Po krátkom čakaní pri nás pristavil taxík, ktorý navonok vyzeral dostatočne veľký, ale opak bol pravdou. Dospeláci síce dostali štyri pohodlné sedadlá, pre mňa s kamarátom sa však ušli dve miesta, ktoré vodič narýchlo vytvoril v kufri auta so slovami „No problem, everything is okay.“ Hodinovú cestu do hotela som teda strávila v mikropriestore, v ktorom som sa bála, aby ma nepripučila naša batožina.

Vedeli ste, že taxikári v Londýne musia poznať každú jednu ulicu, aby následne mohli urobiť náročné skúšky s názvom „The Knowledge of London“?

Za náročnú cestu odmena, nie? Keďže sme po celom dni poriadne vyhladli, rozhodli sme sa navštíviť niektorú

z mnohých reštaurácií, ktoré sa v Londýne nachádzajú a vyskúšať miestne špeciality. Boli sme ubytovaní v úplnom centre Londýna, mysleli sme si teda, že to nebude žiadny problém. To by sme však nesmeli prísť 5 minút pred záverečnou – reštaurácie v Londýne totiž často prestávajú podávať jedlo už po 21:00.

Narýchlo sme vošli do prvého pubu, ktorý sme cestou stretli a objednali sme si z nevelkého výberu – väčšina neodolala klasike v podobe „fish and chips“, ale ja som sa rozhodla vyskúšať kuracie krídelká. Neodporúčam. Najmä pre mäsožrútov to bol absolútne zlý výber a z reštaurácie som odchádzala s poloprázdny žalúdkom, dúfajúc, že snád' raňajky budú lepšie.

Parlament a The National Covid Memorial Wall

Nikdy nezabudnem na ten pohľad, keď som stála na brehu Temže. Predo mnou sa rozprestieral majestátny parlament a za mnou bol dlhý múr posiaty namaľovanými srdiečkami. V každom z nich bolo meno človeka, ktorý podľahol ochoreniu Covid-19. Múr vznikol ako pamiatka na všetkých týchto obetí. Aj Big Ben, od ktorého som nemala veľké očakávania, ma vôbec nesklamal. Vedeli ste, že názov Big Ben je len názov zvonu a nie celej veže, v ktorej sa zvon nachádza? Samotná veža sa volá Elizabeth Tower.

Buckinghamský palác

Len 20 minút pešej chôdze od Big Benu sa nachádza Buckinghamský palác, ktorý som ako veľká fanúšička kráľovskej rodiny nemohla vynechať. Prichádzali sme k nemu dlhou širokou cestou „The Mall“, ktorá je lemovaná alejou stromov a ozdobnými stĺpmi s britskou vlajkou. Postupne sa pred nami odkrývala majestátna stavba a ja som v tejto magickej atmosfére mala

slzy na krajíčku. Počasie nám prialo, a tak sme si mohli vychutnať aj posedenie v okolitých, krásne upravených parkoch.

Vedeli ste, že Buckinghamský palác má vlastnú poštu, kino, lekársku ordináciu, policajnú stanicu a dokonca aj bankomat?

Oxford Street

Od symbolu Londýna – Buckinghamského paláca sme sa postupne presunuli až do raja všetkých nákupných maniačov – Oxford Street. Prechádzali sme popri výkladoch superluxusných obchodov, do ktorých sme nemali odvahu ani vkročiť. Tie menej luxusné nás zas lákali značkami, ktoré v Bratislave nenájdete. Pri zháňaní módnych kúskov sa však musíte okrem peňazí obrnúť aj poriadnou trpezlivosťou – Oxford Street je známa nielen koncentráciou obchodov, ale aj obrovským množstvom ľudí, ktorí tam sú. Ak ste introvert, toto nebude najvhodnejšie miesto pre vás.

Vedeli ste, že Oxford Street je považovaná za najrušnejšiu nákupnú ulicu v Európe?

Madame Tussauds – múzeum voskových figurín

Naše kroky plynule pokračovali z nákupného raja do raja pre obdivovateľov šoubiznisu. Keďže sme

už nemali veľa času a ani chuť vystávať v dlhých radoch pri vstupe, zaobstarali sme si vopred vstupenky s označením „fast-track“, ktoré vám umožnia rýchly a bezproblémový vstup špeciálnym vchodom. Cena pritom nie je príliš o moc vyššia, preto to vrele odporúčam.

Ani v tom najlepšom sne by som nečakala, ako to vo vnútri múzea bude vyzeráť. Na každom kroku boli do detailov prepracované voskové figuríny rôznych známych osobností zo súčasnosti aj minulosti. Chvíľami som malaprobémrozlíšiteľ, či ide iba o voskovú maketu, alebo skutočného živého človeka! Všetky figuríny sú zasadené do krásnych kulís, môžete sa s nimi fotiť a dokonca sa ich aj dotýkať. Nebudem prezrádzať všetky najlákavejšie mená,

spomeniem iba tie, z ktorých som sa ja najviac tešila – kráľovská rodina a Taylor Swift. Súčasťou prehliadky je aj cesta vláčikom, ktorý vás v krátkosti prevedie dejinami Londýna.

Vedeli ste, že cena výroby jednej figuríny stojí v priemere okolo 250 000€?

Saint Mary's Hospital

Z múzea sme sa opäť pešo presunuli k nemocnici, kde prichádzajú na svet členovia kráľovskej rodiny. Žiaden luxus však nečakajte. Už samotná cesta tam viedla cez rôzne nelichotivé štvrte, takže odporúčam radšej zvoliť taxík. Aj samotná nemocnica pôsobila schátraným dojmom, všade boli vrecia s odpadkami a nepríjemný zápach. Až sme mali pocit, že sme si zmýlili budovy. Cez jediné otvorené dvere, ktoré sme našli, sme pomaly vošli dnu. Prázdne chodby, ticho, blikajúce neóny, dotrhnané linoleum či dvere, ktoré sa za nami zabuchli a už sa nedalo ísť späť, pridávali na strašidelnej atmosfére. Hľadali sme aspoň jednu živú dušu, ktorá by nás nasmerovala k „Lindo Wing“ – známemu východu so schodiskom, kde verejnosť prvýkrát uvidela princa Williama a Harryho, či novonarodené deti princeznej Kate. Osud sa nad nami zľutoval a my sme v jednej z miestností objavili pani upratovačku, ktorá nás lámanou angličtinou nasmerovala k hľadanému miestu – jedinému miestu,

ktoré v nemocnici pôsobilo upraveným dojmom.

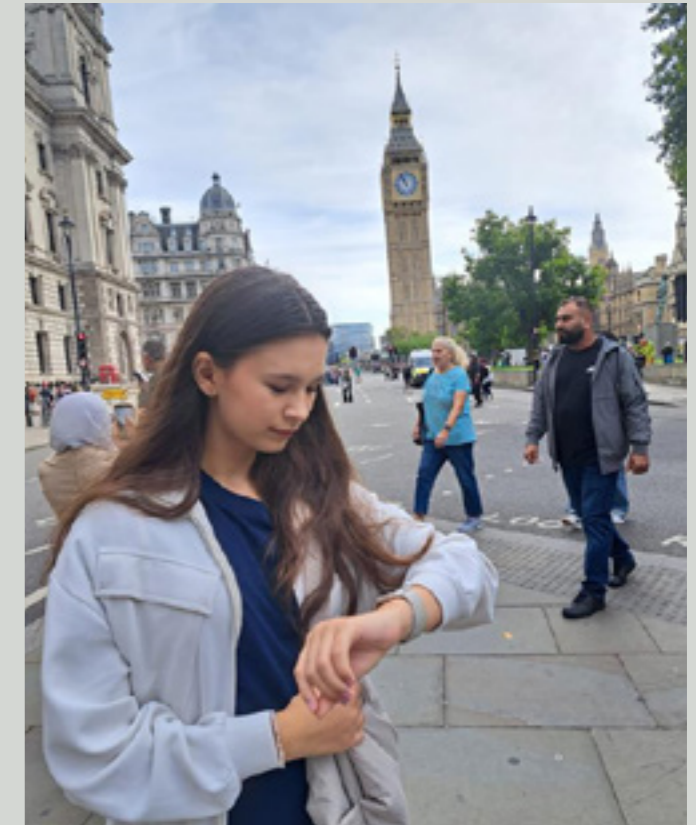
Vedeli ste, že v nemocnici Saint Mary's mal laboratórium aj Alexander Fleming, objaviteľ penicilínu?

Westminster Abbey

Nenechajte sa zmiať prvým dojmom. Tento gotický londýnsky kostol pri vstupe nepôsobí ako rozľahlá stavba. Až som mala pochybnosti, či sa tam naozaj zmestili všetci účastníci svadby kráľa Karola či princa Williama. Keď však postupne prejdete všetky jeho bočné miestnosti, v ktorých sú mimochodom hrobky anglických panovníkov, presvedčíte sa o pravom opaku. Na exkurziu si musíte vyhradiť minimálne hodinu až dve. Určite odporúčam priplatiť si aj exkurziu na horné podlažie kostola. Je odtiaľ nádherný výhľad na mesto a pokochať sa môžete aj pohľadom na repliky korunovačných klenotov.

Vedeli ste, že Westminster Abbey bol kedysi postavený na polostrove, ale časom sa okolie zastavalo?

Miriám Sysáková, 8. Rays

HORNATÉ PRÁZDNINY

Prvý prázdninový týždeň som síce bola doma, ale hneď na druhý týždeň sme vyrazili do Talianska. O Taliansku je známe, že tam majú výbornú pizzu, cestoviny a zmrzku. Ak ste videli ich hory, tak musíte uznať, že tie prevyšujú všetky ich jedlá. Po dlhej ceste autom sme konečne dorazili na pekné miesto, kde strávime nasledujúcich pár dní.

Bolo to pekné dvojizbové ubytovanie s obrovským balkónom, kde som ďalšie ráno raňajkovala. Síce bolo leto, ale ráno v talianskych horách býva chladné. Hneď ako sa oteplilo a nabalili sme si nejaké potrebné veci na výlet, vyrazili sme. Najprv sme išli autom, až kým sme nedošli na parkovisko. Odtiaľ sme pokračovali pešo po cestičke v lese stále do kopca. Cestou sme videli ako brigádnici chystajú faborky na preteky. Konečne sme dorazili na čistinku, kde stála chata (náš cieľ). Naobedovali sme sa a pokochali sme sa krásnymi výhľadmi. Potom sme vyrazili na cestu späť, kde sme videli kone a zastavili sme sa pri ľadovci, kde sme sa aj trochu guľovali.

Malá Fatra, výhľad z Chleba na Veľký Rozsutec

Nasledujúci deň sme sa rozhodli pre niečo ťažšie – 3. najvyšší kopec Slovinska Mangart, ktorý tvorí hranicu Slovinska a Talianska. Je dokonca vyšší než Gerlach. Najprv sme išli trochu peši a potom po ferate. Cestou dole sme išli už iba pešo. Na tento zážitok veľmi rada spomínam, lebo ten výhľad bol: hory, hory, hory a hory. A navyše sme videli kamzíka. Nie že by som ho nikdy predtým nevidela, ale tento bol fakt blízko.

Na druhý deň sme sa rýchlo zbalili a vyrazili do Slovinska. Naše druhé ubytovanie bolo oveľa väčšie než prvé. A jeho benefity boli, že:

1. Naša posteľ bola vyvýšená
 2. Mali sme k dispozícii vírivku.
- Ďalší deň sme išli na vodopád Kozjak. Ten vodopád bol vo veľkej jaskyni. Cestou späť sme sa zastavili pri druhom menšom vodopáde, na ktorý bol dosť zlý výhľad. Večer sme sa išli ešte okúpať do vírivky.

Ráno nastal posledný deň našej prvej dovolenky cez tieto prázdniny. Takže sme vyrazili domov.

Juhové Alpy, Mangart

Slovinsko, vodopád Kozjak

Lucia Líšková, 5. Lights

MIAMI CONCOURS RED CARPET 2026

Úprimne, ešte vo februári som si myslela, že môj sen je totálne v keli. Ležala som doma so zápalom priedušiek, dusila sa ako starý diesel a ani celý balík antibiotík so mnou nič neurobil. A pritom som mala ísť na jednu z najluxusnejších a najprestížnejších prehliadok športákov, hyperáut a dizajnu na svete – Miami Concours 2026.

Keď zabrala až druhá dávka antibiotík, normálne som mala pocit, že sa stal zázrak. A tak som 13. februára sedela v Boeingu smerom na Miami International Airport (MIA).

Miami Concours 2026 – miesto, kde máš autá, ktoré vidíš len v médiach, priamo pred sebou.

Výstava bola od 13. do 15. februára a ja som na ňu išla v nedeľu 15. februára. Celá šou sa konala v najluxusnejšej časti Miami – v Design District. A to nie je

len tak hocijaká štvrť. Nachádza sa tam Dior, Cartier, Prada, Louis Vuitton... a medzi nimi športáky a hyperautá, ktoré vyzerajú, akoby práve prišli z inej galaxie.

Miami Concours je presne ten typ akcie, kde sa mieša umenie, dizajn, móda a autá. Všetko spolu vyzerá tak dokonale, že nevieš, kam sa skôr pozerat'.

VIP vstupenka = červený koberec + športáky a hyperautá na dosah ruky.

Mama nám vybavila špeciálne „red carpet“ vstupenky, takže som sa dostala na červený koberec, kde boli vystavené tie najvzácnejšie kúsky, aké si viete predstaviť. Hyperautá, veterány, limitky, športáky... skrátka všetko, čo prezentujú Prestige Imports, CURATED, Dupont Registry a najväčší súkromní zberatelia v USA.

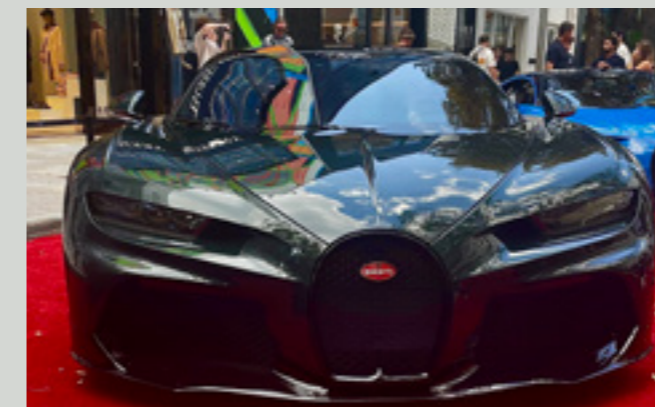
Cítila som sa ako v siedmom nebi. Bolo by to lepšie s kamarátmi, ale aspoň sa môžem s nimi podeliť o fotky. Porsche & Petals

Jedna z najkrajších častí celej šou bola výstava Porsche & Petals. Sedem stanovišť áut – medzi nimi Porsche 911 Carrera, Koenigsegg Jesko a Pagani – bolo fakt najkrajších. Dokonca som si kúpila malý model Pagani.

Najväčšie highlighty roka? To chceš vidieť!

Tento ročník bol fakt špeciálny. Medzi top momenty patrilo:

- 20. výročie Ferrari P4/5 –

legendárna zbierka prototypov Jima Glickenhauza

- celosvetové predstavenie Porsche Carrera GT od Jasona Castriotu
- americký debut Koenigseggu CC850

• Pagani, Lamborghini, McLaren, Ferrari... všetko pár centimetrov od mňa

Normálne som mala pocit, že som v raji. Autá, ktoré som doteraz videla len na sociálnych sieťach, stáli predomnou. A pre tých, čo tam neboli...

V živote som nevidela také nádherné autá, ako boli na tej výstave.

Simona Zlochová, 8. Rays

SKÚSENOSTI S ĽUĎMI V ZAHRANIČÍ

Keď človek cestuje, samozrejme, stretne sa a zoznámi s množstvom ľudí. Tieto stretnutia môžu byť pozitívne, ale aj negatívne. Týmto skúsenostiam sa človek nevyhne, a ja vám spomeniem tie najpamätnejšie z nich.

Ako prvé nadviažem na skúsenosť, ktorú som už jačal v jednom z mojich predošlých článkov. Hovorím o skúsenosti s kolumbijským hercom a spisovateľom. Pripomeniem, že som sedel vedľa neho v lietadle. Čo som ale nepovedal, bolo, že to bol let, ktorým som ani pôvodne nemal letieť. V krátkosti: náš let sme nestihli kvôli snežnej búrke, a preto nás presunuli na iný let do Kolumbie cez Mexiko. Bol to práve druhý let z Mexiko City do Bogoty, kde som sedel vedľa neho. Dlhú dobu sme sa rozprávali o Kolumbii aj o Slovensku a poradil nám, čo si v Kolumbii pozrieť. Celkovo musím povedať, že to bola veľmi pozitívna skúsenosť, na ktorú dodnes rád spomínam. Rozprával mi o svojich cestách a knihách a dozvedel som sa veľa zaujímavého.

Ako ďalšiu tu máme, pre zmenu, negatívnu skúsenosť. Táto konkrétna sa stala v Nórsku. Keď sme išli z centra

Osla na letisko. Keď si beriete taxík, musíte sa vždy dohodnúť na cene, aby ste neskončili ožobráčení o 100€. Bohužiaľ, niekedy ani to nestačí a pokúsia sa vás okradnúť aj po dohode. Dohodnutá cena pre túto jazdu bola 500 nórskeho korún, ale nakoniec, keď sme došli na určené miesto, nám taxikár oznámil, že to je 1500. Bohužiaľ, keď už vás ten taxík odviezol a o chvíľu vám letí lietadlo, prichádzate o postavenie na vyjednávanie. Preto vždy odporúčam, aby ste si dohodnutú cenu napísali, a aby ju aj taxikár odsúhlasil ešte predtým, ako vyrazíte.

Teraz spomeniem ďalšiu pozitívnu skúsenosť a táto je za mňa aj celkom vtipná. Keď sme leteli z Číny, letušky si z nejakého, nám neznámeho dôvodu mysleli, že moja mamina je známa európska herečka. Samozrejme, sme to všetko vyvrátili, ale aj tak nám neverili. Mysleli si, že aj keby to bola ona, tak by to nepovedala. Vďaka tomu sa k nám počas celého letu správali obzvlášť úctivo, čo bolo pre nás veľké pozitívum. Mohli sme si vybrať prioritne jedlo a chodili sa nás stále pýtať, čo si dáme. Samozrejme, my sme mali z toho veľkú srandu a dodnes na to s rodinou vždy spomíname.

K Nórsku sa ešte vrátim. Je to jedna z mojich najobľúbenejších krajín, a preto o nej musím napísať aj niečo pozitívne. Len aby ste vedeli, okrem jednej situácie, ktorú som už spomenul, som mal v Nórsku iba pozitívne zážitky. Teraz niečo o jednej skúsenosti s Nórom, ktorá bola veľmi pozitívna. Ironicky sa táto skúsenosť odohrala do 24 hodín od tej prvej. Už sme sa z Osla dostali do Tromsa, kde sme mali ísť na pozorovanie polárnej žiary. V ten deň tam však práve bola veľká snežná búrka, a preto nám zavolali, či si to nechceme zadarmo preložiť, lebo dnes je vraj 0% šanca na to, aby sme videli auroru borealis. Povedali, že nás nechcú zavádzať, keďže nie je šanca ju vidieť. Musím povedať, že to bolo prvýkrát, čo sa nám niečo také prihodilo a po preložení letu sme tu polárnu žiaru nakoniec fakt videli. Ďalšia, ťažko vyhodnotiť, či pozitívna alebo negatívna skúsenosť sa mi stala len nedávno. Vedeli ste, že v Čile majú v hlavnom meste jednotku, ktorá je určená len na to, aby nabádala turistov, aby si dávali pozor na svoje osobné veci? Ja osobne nie a prekvapilo nás to. Prišli k nám, slušne sa predstavili a nabádali nás, nech si dávame pozor. Osobne mám z toho dosť zmiešané pocity, na jednu stranu je super, že to riešia, ale zároveň je trošku odstrašujúce, že to musia riešiť. Musím však povedať, že Santiago je za mňa najrozvinutejšie a najbezpečnejšie hlavné mesto štátu

Južnej Ameriky a ľudia sú tu milí, tak ako všade v Južnej Amerike.

V Južnej Amerike ešte zostanem, ale presuniem sa do Brazílie, konkrétne do Rio de Janeiro, kde sme sa vybrali na derby brazílskych tímov. Prvý moment, ktorý nám znepríjemnil situáciu, bol ten, že nemali pre všetkých lístky. Nakoniec som sa tam s otcom dostal na dôchodcovský lístok z nejakého nám neznámeho dôvodu a začali sme si hľadať miesta, no v skratke, všetko bolo plné. Našťastie si nás jeden domáci všimol a nejako zázračne nám vyčaroval fantastické miesta. Domáci na začiatku viedli, dali tri góly a súper žiadny. Čo však čert nechcel, súper sa začal dotahovať a nakoniec vyrovnal na 3:3. Vtedy sa už ten domáci rozhodol odísť a povedal nám, že ak súper dá ešte ďalší gól, tak aj my by sme mali urýchlene odísť. Tak sa aj stalo, keď dali štvrtý gól, nečakali sme ani na koniec a hneď sme utekali a nasadli do taxíka. Taxikár to zrejme videl rovnako, lebo mu ani nenapadlo zastaviť na červenú. Nakoniec sme v poriadku došli do hotela a dodnes sa na tom radi smežeme. Futbal je pre nich jednoducho ako náboženstvo.

Ďalšia skúsenosť pochádza taktiež z Ameriky, tentokrát zo Severnej, konkrétnejšie z USA. Boli sme na Floride, pri Orlande a mali sme cestovať do Miami. Mala pre nás prísť lokálna autobusová spoločnosť. Bohužiaľ nám

ale dali zlú adresu. Stáli sme pri nejakej pumpe a snažili sme sa kontaktovať cestovku a vtedy si nás všimla pani, ktorá tam práve tankovala. Videla, ako tam stojíme s malým dieťaťom (vtedy som bol ešte škôlkar), prišla a prihovorila sa nám. Následne prepravnej spoločnosti zavolala a vynadala do telefónu. Vtedy už bola noc a čakala s nami kým neprišiel autobus a následne nám dala svoje telefónne číslo, keby sme ho náhodou potrebovali. Samotná jazda autobusom bola otrasná, šoférka zaspávala, a keď sme už mali konečne vystúpiť (so značným meškaním), tak nás vyhodili na zlom mieste. Takže na tej ceste bolo aspoň niečo pozitívne. Vždy stretnete niekoho, kto je vám ochotný pomôcť. Skúsenosť, o ktorej budem teraz písať, bola pre nás mimoriadne nepríjemná a odohrala sa v Amsterdame. Už sme sa odhlásili z hotela a nechali sme si v hoteli v zabezpečenej miestnosti batožinu. Nachádzala sa za zabezpečenými dverami, ktoré sa otvárali na kód, mali tam človeka, ktorý na to dohliadal, kameru a dostali sme od nej lístoček. Išli sme ešte do mesta, a potom, keď sme sa vrátili, sme zistili, že naša batožina bola ukradnutá. Samozrejme, sme tam mali doklady a iné dôležité veci. Človek by čakal, že sa k tomu hotel postaví tak, že nám budú chcieť pomôcť. Ved' je to predsa ich vina. Vypýtali sme si od manažérky smeny písomné potvrdenie o tom, že nám tú batožinu ukradli

a ona nám ho bez problémov dala. Následne nám dali najzákladnejšiu izbu a zavolali nám taxík na ambasádu, ktorá sa nenachádzala v Amsterdame, ale v Haagu. Neskôr nás ešte donútili ísť bez pomoci na políciu, kde sme museli sami vyplniť všetky dokumenty. Keď sme potom všetkom došli naspäť na hotel a chceli sme si dať večeru, nevedeli nám ju dať na izbu, lebo tam vraj už nie sme ubytovaní. Na druhý deň sa prístup manažmentu úplne zmenil a zrazu hovorili o zmiznutej, nie o ukradnutej batožine. Taktiež chceli, aby sme to riešili cez naše poistenie, čo bol z nášho pohľadu nezmysel. Keď sme im povedali, že to je ich chyba, a že to máme od nich písomne napísané, že naša batožina bola u nich ukradnutá, tak sa nás snažili stále opravovať, že zmiznutá. Následne sme už chceli ísť, lebo sme pochopili, že tam už nič nezmôžeme, chceli sme už odísť domov. Povedali nám, že máme ísť vlakom, ale po prehováraní nám dali taxík. Nakoniec sme sa dohadovali s pomocou právnikov s vysokým manažmentom siete hotelov. Museli sme dokazovať každú drobnosť, napríklad počet ponožiek alebo množstvo použitej kozmetiky. Túto skúsenosť hodnotím asi ako najhoršiu skúsenosť, akú sme pri cestovaní zažili.

Richard Vodilka, 8. Rays

KULTÚRNE ROZDIELY MEDZI RÔZNYMI KRAJINAMI

Veci, ktoré sa nám zdajú úplne normálne alebo naopak úplne neslýchané, môžu byť v niektorých kultúrach úplnou samozrejmosťou, či tabu. Tieto rozdiely považujem za fascinujúce. Sú dôsledkom rôzneho kultúrneho vývoja, a preto som sa rozhodol o nich napísať. Ak by ste sa náhodou dostali do jednej z týchto krajín, neboli by ste prekvapení.

Začnem síce exotickou, ale podľa mňa pre tieto rozdiely najtypickejšou krajinou, a to Japonskom. Vedeli ste, že Japonsko má svoju vlastnú verziu čísla 13, dokonca dve? V Japonsku sú čísla 4 a 9 znakom nešťastia. Štvorka sa po japonsky vyslovuje „ši“ a rovnako znie aj slovo pre smrť. Taktiež aj deviatka má negatívny význam. Jej výslovnosť znie „ku“, rovnako ako slovo pre mučenie.

Ďalší rozdiel je v čistote. Pokiaľ si si doteraz myslel, že na Slovensku sme oproti svetu na čistotu citliví veľmi, tak si zrejme ešte nikdy nebol v Japonsku. Keď som bol v Japonsku ja, tak sme na ulici nevedeli nájsť žiadne koše a smetie sme museli chodiť vyhadzovať do miestneho obchodu 7/11. Nakoniec sme zistili, že koše na ulici nemali preto, lebo takýmto spôsobom zabraňujú neporiadku. Keď nemajú koše, nevzniká ani toľko odpadkov na zemi.

Taktiež majú niečo, čo ja nazývam dvojtvárnosť. Japonci sú vo všeobecnosti veľmi pracovití a slušní ľudia, na druhej strane si však túto prepracovanosť kompenzujú. Napríklad v piatok alebo cez víkend môžete vidieť opitého Japonca na ulici celkom bežne. Alebo sa to prejaví ešte niečím horším... Ďalšou rozličnosťou, ktorú podľa mňa

všetci uvítajú je to, že v Japonsku je dávanie sprepitného neslušné. Mladá generácia sa tým už až tak striktné neradi, ale stále je to ojedinelé.

A zas pre zmenu niečo, čo je pre nás vyslovene divné, je to, že sa neradi usmievajú. Keby si stretol na ulici Japonca a podarilo by sa ti ho rozosmiať (čo je samo o sebe výzva), tak by si pravdepodobne zakryl ústa rukou, aby svoj smiech/úsmev neukázal.

V Ázii ešte zostanem a ako ďalšie uvediem rozdiely v Indii. Mňa najviac prekvapuje to, že v rámci jednej krajiny sa hovorí viacerými jazykmi, úradných ich majú dokonca 22, a keď počítame aj nárečia, tak ich môže byť viac než 500. Najrozšírenejším pôvodným jazykom je hindčina. Samozrejme, kvôli historickým okolnostiam takmer všetci Indovia hovoria po anglicky.

Ďalší rozdiel je pri stolovaní. V Indii sa je bez príboru, len s použitím rúk,

konkrétnejšie iba jednej, a to pravej (ľavá sa používa na hygienu). Jedlo sa naberie končekami prstov alebo naanom (indickým chlebom v tvare placky), a následne sa konzumuje.

Ďalšia atypická vlastnosť Indov je to, že kino má pre nich úplne inú kultúrnu úroveň. Kiná sú u nich vyzdobené ako u nás tie najlepšie historické divadlá, inak povedané, okázalo. Pravdepodobne to súvisí s Bollywoodom (indickým Hollywoodom), ktorý produkuje najviac filmov ročne, a to až 1000. Pričom v celej Indii ich vzniká až 1600 ročne. Indické filmy sú typické svojím tancom a hudbou a áno, aj lacnými efektami.

Teraz sa presuniem do Južnej Ameriky. Budem hovoriť o nejako o celku, pretože kvôli jej kolonizácii bola väčšina kultúry zabudnutá alebo utlačovaná až do takej miery, že skrátka vymrela. Pôvodne sa v Južnej Amerike nachádzalo veľké množstvo kmeňov, ktoré hovorili rôznymi jazykmi a mali veľké množstvo originálnych zvykov. V dnešnej dobe ale

väčšina ľudí rozpráva po španielsky. Taktiež, podľa mňa, sú dnešné juhoamerické národy dosť podobné. Napríklad sú oveľa milší ako priemerný Slovak, vedia si viac užívať život.

Na druhej strane je v Južnej Amerike vysoká kriminalita, hlavne v mestách ako Rio de Janeiro (mesto v Brazílii). Síce sa tento problém za posledných niekoľko rokov výrazne zlepšil (napríklad v Kolumbii to už rozhodne nevyzerá ako v seriáli Narcos), ale stále sa môžete ocitnúť na nebezpečnom mieste, a to hlavne vo veľkých mestách.

Iné rozdiely sú napríklad to, že rodina je pre nich mimoriadne dôležitá (ešte viac ako pre nás), milujú tanec. V Južnej Amerike sa nachádza 5 súťažných druhov tanca (čacha, rumba, samba, pasodoble a jive) a viaceré ďalšie, ktoré súťaže nemajú. Zaujímavé je to, že sa pri nich premiešavajú tri vplyvy – európsky, americký a africký (ten pochádza ešte z doby, keď sa do Ameriky dovážali otroci z Afriky). Pre mňa osobne je najzaujímavejší z nich capoeira, je to tanec, ktorý v sebe skrýva viaceré prvky bojového umenia. Jeho úlohou bolo naučiť otrokov bojovať, aby sa potom mohli svojim otrokárom vzoprieť. Ja som mal to šťastie, že som si mohlo capoeiru vyskúšať práve vo favele v Rio de Janeiro.

V Amerike ešte zostanem, ale presuniem sa severnejšie, konkrétne do USA. Vo všeobecnosti sú Američania Európanom veľmi podobní, sú tam ale malé rozdiely ktoré podľa mňa pre bežného človeka nedávajú veľký zmysel. Napríklad niečo, čo nikoho nepoteší je to, že v Amerike je tringelt takmer povinný. Technicky sa môžete rozhodnúť, že sprepitné skrátka nechcete dať, ale kým sa na platobnom termináli k tejto možnosti dostanete, môže to chvíľu trvať a ak sa vám to nakoniec podarí, nebudú nadšení. V dnešnej dobe sa vo veľkých mestách očakáva tringelt až 30% (Los Angeles, New York). Ďalší rozdiel je to, že v topánkach takmer aj spia. Je bežné že v topánkach chodia po dome, dokonca ich nosia aj do postele. Posledný, pre mňa naozaj divný rozdiel je to, že používajú imperiálne a zároveň metrické jednotky. Napríklad môžete sa stretnúť s tým, že o malej fľaške povedia že má 16,9 oz (oz je unca) ale o veľkej povedia že má 2 litre.

Veľké kultúrne rozdiely majú aj krajiny, ktoré nie sú od nás ani veľmi vzdialené. Francúzsko je pre toto ako príklad priam stvorené v rámci Európy. Francúzi si potrpia hlavne na etiketu. Zoberte si vašu predstavu o našej „etikete“ a vynásobte ju desiatimi. Napríklad vedeli ste, že ak vám spadne príbor pri jedení, mali by ste ho kopnúť pod stôl? I samotné držanie príboru je iné, vidlička

má pri krájaní smerovať nadol, ale zase pri naberaní príloh nahor, a keď to učia svoje potomstvo, tak im dávajú knihy pod pazuchy, aby mali pri tom správne držanie tela. Taktiež sú veľmi citliví na svoj jazyk. Ak ste vo Francúzsku, mali by ste vedieť po francúzsky, zároveň pokiaľ nehovoríte ako domáci, nemali by ste francúzsky hovoriť a ak aj viete, nenechajú vás k nim zapadnúť. To je pohľad bežného Francúza, u ktorého nemôžete vyhrať. Dôkazom tohto bolo aj to, že keď boli v Paríži Olympijské hry, tak sa domáci radšej dočasne presťahovali a namiesto nich prišli dobrovoľníci, ktorí tam na rozdiel od nich chceli byť.

Pri francúzštine ešte zostanem, ale presunieme sa do Afriky, konkrétnejšie do Maroka. Maroko sa síce nachádza iba párkilometrovo od Európy (zapriaznivého počasia ho môžete vidieť z miest na južnom pobreží Španielska alebo z Gibraltáru). Rozdiely v každodennom živote tu môžu byť výrazné. Napríklad by som vám neodporúčal v Maroku šoférovať, my sme sa stretli s tým, že po nás iní šoféri hádzali kamene a o predbiehaní ani nehovorím. Pozorovať tam premávku je lepšie ako film. Ďalšia zaujímavosť, ktorá sa páčila hlavne mne, bola ich kuchyňa, hlavne ich mäťový čaj s cukrom, ktorý nalievali pokojne aj z metrovej výšky. Využívajú aj typické koreniny a tažin, čo je druh

keramického hrnca, ktorý sa dáva do ohňa alebo rúry. Robí sa v ňom väčšinou mäso s korenistou omáčkou. Posledná vec, ktorú by som o nich povedal je to, že ich štandard čistoty nie je taký vysoký ako náš, ale stále je to lepšie ako napríklad v Indii, či v Afrike.

Kultúra pre každého môže znamenať niečo iné, a tak je to dobré. Bez toho by bol svet jednotvárny a nudný.

Richard Vodilka, 8. Rays

10 NAJZAUJÍMAVEJŠÍCH FAKTOV O JAPONSKU

V poslednom čase ma začalo veľmi zaujímať Japonsko – najprv kultúra a jedlo, potom jazyk a umelci, až na toľko, že som dokonca začal chodiť na kurz japonského jazyka. Japonsko je veľmi krásne a hoci je to starodávna krajina, je aj veľmi vyspelá. Preto vám uvediem 10 najzaujímavejších a možno pre vás doteraz neznámych faktov:

1. V Japonsku žije len 1.5% obyvateľov, ktorí nie sú pôvodom z Japonska – takže 98.5% tvorí pôvodné obyvateľstvo!
2. A hoci tam je málo prisťahovalcov, Tokio (hlavné mesto Japonska) má najväčšiu populáciu na svete! Má 38,14 milióna obyvateľov!
3. Japonsko má najväčší rybí trh na svete a, áno, nachádza sa v Tokiu.
4. Japonské obyvateľstvo patrí medzi najdlhšie žijúce. V roku 2024 žilo 2,31 milióna Japoncov nad 90 rokov, z toho viac ako 71 000 bolo starších ako 100 rokov!
5. Japonsko má diaľnicu, ktorá prechádza cez budovu! V Osake vedie diaľnica Hanshin priamo cez 5., 6. a 7. poschodie budovy Gate Tower!
6. Japonsko je jedinou krajinou na svete s cisárom. Aj keď má cisár len málo moci a slúži najmä ako symbolická postava, zostáva neoddeliteľnou súčasťou japonskej tradície.

7. Existujú tri odlišné písomné systémy a jeden z nich – kanji – má viac ako 50 000 znakov!

8. Aj keď má kanji okolo 50 000 znakov, priemerný Japonec ovláda len približne 2000 z nich.

9. Japonsko je jediná krajina, na ktorú bola zhodená atómová bomba – dokonca dve, na Hirošimu a Nagasaki.

10. Japonci majú veľmi zaujímavý prístup k výchove detí. Do 5 rokov rodičia považujú svoje deti takmer za „bohov“ – ak niečo pokazia, nekarhajú ich a snažia sa ich skôr rozptýliť, než na ne zvýšiť hlas. V tomto veku je dieťa pre nich ideálne. Vďaka tomu si dieťa vytvára obraz „Som dobrý a milovaný“. Potom prichádza obdobie od 5 do 15 rokov, keď je dieťa vedené k disciplíne a učí sa žiť podľa pravidiel spoločnosti. Rodičia stanovujú prísnejšie pravidlá, ktoré musia dodržiavať. A nakoniec, po 15. roku života, ho už berú ako dospelého, pretože podľa nich sa už jeho správanie nedá veľmi zmeniť. Preto sú japonské deti často veľmi vzorné.

Takže toto bolo 10 zaujímavostí a dúfam, že sa vám páčili.

Artem Belkin, 8. Rays

SLADKÉ PEČENIE – KUCHÁRKA Z EDÍCIE APETIT

Knihu som dostala ako darček k Vianociam. Priala som si ju preto, lebo mám doma viacero kníh z tejto edície. Musím oceniť, že kniha je veľmi pekne graficky spracovaná. Toto je pre mňa jeden z kľúčových dôvodov, prečo som pri čítaní a vyberaní receptov stratila pojem o čase. Na druhej strane za negatívum považujem, že nie pri každom recepte je fotka. Avšak pri tých receptoch, kde sa nachádza, je pekná a pútavá. Čitateľa – kuchára núti dobrotu aj upiecť

Zopár receptov som preto vyskúšala aj ja. Väčšina z nich je prehľadne napísaná. Obsahujú presné množstvo surovín, presný druh surovín a čo je najhlavnejšie – detailný postup, ktorý je zrozumiteľne rozpísaný (samozrejme až na zopár výnimiek). Napriek tomu sa mi všetky vyskúšané recepty vydarili a chutili dobre. K prehľadnosti prispieva aj to, že recepty sú farebne oddelené podľa toho, čo tvorí ich základ (napr. tvarohové koláče, letné ovocné koláče a pod.). Ja osobne by som však viac ocenila rozdelenie receptov podľa príležitosti, na ktorú sú vhodné.

Pútavo a chutne pôsobí aj samotná obálka knihy, ktorá vystihuje jej zameranie. Na zadnej strane knihy je

uvedený opis, ktorý by mohol byť o niečo výstižnejší. Je strohý, rozpísaný len v pár riadkoch, a tak neskúseného čitateľa na prvý dojem nezaujme. Celkový dojem však hodnotím pozitívne, vrátane výberu receptov. Rada sa ku knihe vraciam.

Miriam Sysáková, 8. Rays

VTIPY

• Idú tri autá za sebou. Jedno zabočí doľava, druhé doprava a to tretie ide za nimi.

• Príde zajačik do cukrárne a hovorí: “Máte mrkvovú zmrzlinu?”

Predavačka mu odpovie:

“Nie, nemáme.”

Príde druhý deň a pýta sa:

“Máte mrkvovú zmrzlinu?”

Predavačka mu zase odpovie:

“Nie, nemáme.”

Tak ide predavačka za riaditeľom a povie mu:

“Pán riaditeľ, urobme tomu zajačikovi radosť a objednajme mu mrkvovú zmrzlinu.”

Príde zajačik na tretí deň do cukrárne a spýta sa:

“Máte mrkvovú zmrzlinu?”

Predavačka mu radostne odpovie:

“Máme, zajačik, máme.”

Zajačik na to:

“Tá je pekne hnusná, že?”

• Syn pošle otcovi SMS:

Oci, okamžite zariad' presun ľadových medvedov do Afriky lebo inak prepadnem zo zemepisu.

• Zlá ježibaba zakliala princa, že za rok môže povedať iba jedno slovo. On si to šetril, aby povedal princeznej že ju ľúbi. Keď dospel čas, prišiel k nej a povedal jej:

- Milujem ťa, vezmeš si ma?

Ona sa otočila a povedala mu:

- Prepáč, nerozumela som ti, môžeš to zopakovať?

• - Koľko rokov ste odpracovali v bývalom zamestnaní?

- Tridsaťsedem.

- Tridsaťsedem? Nevyzeráte na to, pani! A koľko máte vlastne rokov?

- Dvadsaťdeväť, ale mala som veľa nadčasových hodín!

• Babka sa rozhodne po dlhej zime pre jarné upratovanie. Otvorí skriňu, z nej vyletí moľa a pýta sa babky:

“Pani, budete tento kabát ešte potrebovať, alebo ho môžem zjesť?”

vtipy zozbieral Jakub Paiti, 8. Rays

JAR JE TU!

LESNÁ LOVE STORY

1ST SPIDER GOSSIP

PAVÚČIE ZÁHADY 34

VTÁČÍ BABYBOOM

ŽABÍ ŽÚR

NAŠA PARTIČKA PAVÚKOV MAĽA VEĽMI RUŠNÉ DNI V ŠKOLE. ŠTUDENTI ZAČALI PISAŤ TESTY, PISALI SA AJ MATURITY A TESTOVANIE 9, A PRETO SA NAŠI PAVÚCI SA MUSELI SKRYVAŤ, ABY NA NICH NIEKTO NESTÚPIL. ČO ICH ZMIATLO NAJVIAC BOLI ODPÍLENÉ DVA STROMY, KDE MALI TIEŽ DÔLEŽITÉ SKRYŠE. TAKTO ASI VYZERÁ DEŇ V TÝŽDNI PAVÚKA, ALE MAJÚ AJ ODDYCHOVÉ DNI, KTORÉ VYUŽIVAJÚ NA KLEBETENIE. AKO TENTO: HUH???

AHOJTE, ROZMÝŠLAJ SOM A UVEDOMIL SOM SI, ZE NIKDY SME SA NEROZPRÁVALI O TOM NA AKÝCH VLÁKNACH STE SEM DOPUTOVALI A AKÝ JE VAŠ PRÍBEH PRÍCHODU NA TÚTO ŠKOLU. AKÝ JE TEN VAŠ PRÍBEH?

PAVÚČIA SIETOVKA

KVETINOVÁ SHOW

TOTO SÚ PŮVODY NAŠICH PAVÚKOV

JA SOM Z DRUHÚ STEPŇ ČERVENÝ A SOM TALIAN

HAXO

JA SOM ČIERNA VDOVA ALIAS BLACK WIDOW. SOM AMERICAN

NUFY

LAPY

JA SOM TARANTULA A SOM MEXICAN

JA SOM SNOVAČKA DVOJBODKOVÁ A SOM ZO SLOVENSKA.

ČEDU

JA SOM KRÍŽIAK OBYČAJNÝ A SOM TIEŽ ZO SLOVENSKA.

LEVO

VELKÁ NOC = PRÍRODA V ROZKVETE

VAJÍČKOVÁ NAHÁŇAČKA

Maxim Cambor, 5. Lights

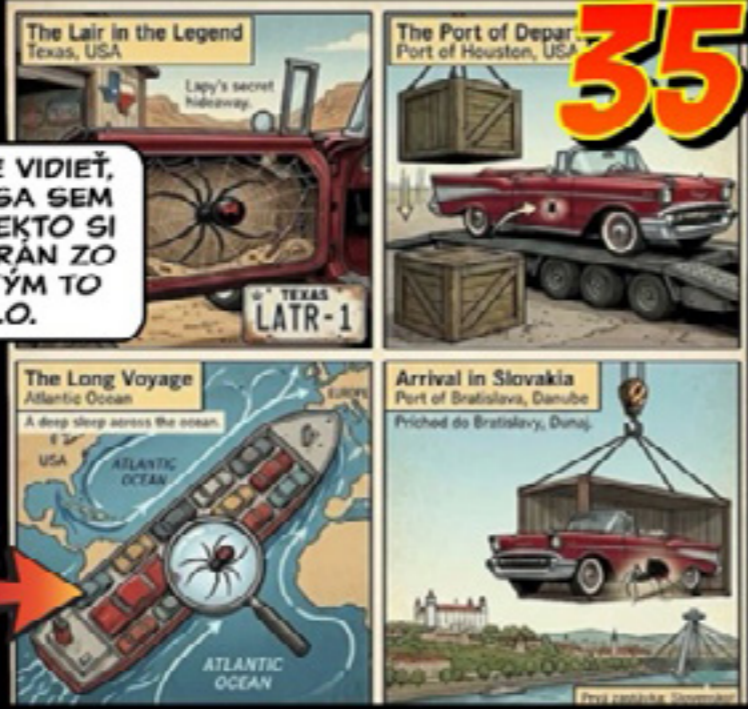

TU MÔŽETE VIDIEŤ, AKO SOM SA SEM DOSTAL. NIEKTO SI KÚPIL VETERÁN ZO ŠKOLY A TÝM TO ZAČALO.

TOTO JE MÔJ DOMOV, SOM SICE EXTRÉMNE JEDOVATÝ, ALE NIE SOM PRVÁ ČIERNA VDOVA NA SLOVENSKU.

LAPY

HAXO

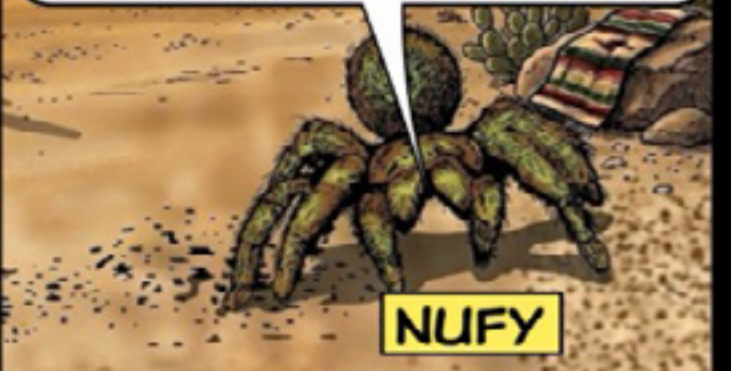
MÔJ PRÍBEH JE TIEŽ CELKOM ZAUJÍMAVÝ. NA CHVÍLKU SOM SI POSPLAL V PARADAJKÁCH V MOJOM RODNOM TALIANSKU A ZRAZU SOM BOL V OBCHODE. BÁL SOM SA O ŽIVOT, ZACHRÁNILA MA MIESTNA PIZZERIA, KDE SOM SI VYROBIL BUNKER V KRABICI OD PIZZE. POTOM SI JU NIEKTO OBJEDNAL A OBJAVIL SOM SA PRED ŠKOLOU, TESNE SOM UNIKOL ZUBOM NEJAKÉHO ŠTUDENTA A SOM TU.

LEVO

JA ŽIJEM TU V TOMTO KRÍKU V ŠKOLE. NARODILA SOM SA AJ TU, V MIESTNEJ PAVÚČEJ NEMOCNICI, VTEDY TU MOJA MAMINA ZJEDLA MÔJHO TATA. BOJUJEM O ŽIVOT STÁLE, BUĎ KVÔLI ĽUDOM ALEBO POČASIU. NIČ HROZNÉ, IBA TAKÝ NORMÁLNY PAVÚČÍ DEŇ TU MÁM. SUPER JE, ŽE TU MÁM VEĽA JEDLA A AJ KAMARÁTOV (KŤORÝCH BY SOM MOHLA ZJESŤ), TAKŽE ČO SI VIAC ŽELAŤ?

MÔJ PRÍBEH JE VIAC CHILL. Z MEXIKA JE SICE ŤAŽKÉ CESTOVAŤ NA SLOVENSKO, KEĎ STE TARANTULA, ALE VĎAKA MOJEJ FARBE SA TO DÁ. SKRYL SOM SA MEDZI KAKTUSY A VÔBEC SI NEVŠIMLI, ŽE SOM PAVÚK, NIE KAKTUS. NIEKTO SI KÚPIL VEĽA KAKTUSOV A POTOM ICH PREDÁVAL. VTEDY SOM UŠIEL A VOŠIEL SOM HNEĎ DO VEDLÁJŠEJ BUDOVY A SKRYL SOM SA DO KVETINÁČOV, KDE SOM UŽ STRETOL POTOM VÁS.

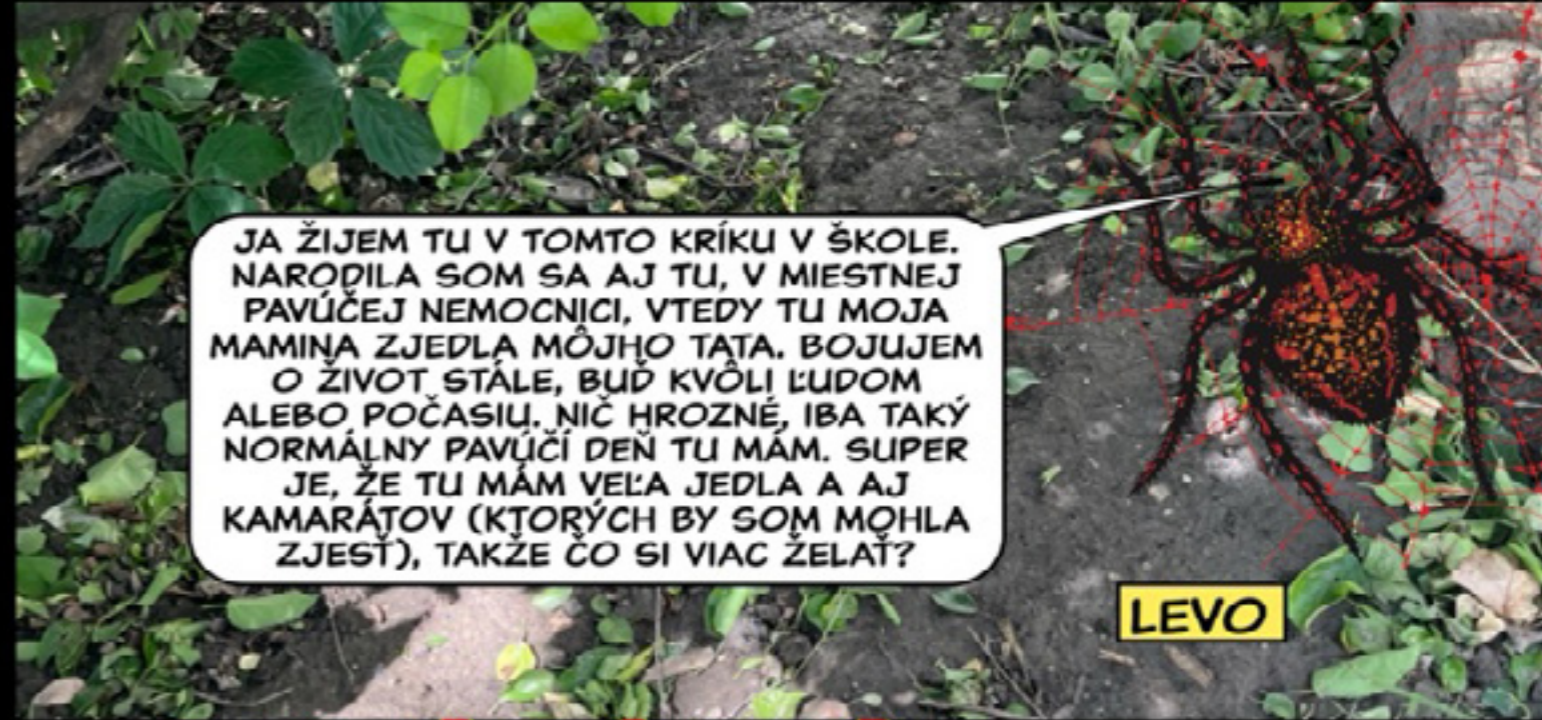

NUFY

MÔJ PRÍBEH JE ŠPECIFICKÝ OPROTI OSTATNÝM, PRETOŽE OSTATNÍ NEMAJÚ RADI ĽUDÍ. NO MÔJ DRUH (SNOVAČKA DVOJBODKOVÁ) ŽIJE HLAVNE V ICH BLÍZKOSTI. JE TO AJ KVÔLI TOMU, LEBO SOM DOŠŤ NEĽAPADNÝ. ĽUDIA SI MA ŤAŽKO VŠIMNÚ, ČO JE SUPER VÝHODA. VĎAKA TOMU SA MÔŽEM V ŠKOLE UČIŤ, PRECHÁDZAŤ BEZ TOHO, ABY SOM SA BÁL O ŽIVOT.

CEDU

TOTO SÚ NAŠI PAVÚČI

LAPY

CEDU

LEVO

NUFY

HAXO

A detailed illustration of a brown horse with a white blaze on its forehead, standing in a lush green field. The horse is the central focus, looking directly at the viewer. The background features a dense forest of evergreen trees and snow-capped mountains under a clear sky. The foreground is filled with various wildflowers, including purple lupines and white daisies.

**Ďakujeme redakcii
a čitateľom,
pre ktorých
časopis spoločne
tvoríme.**

**Apríl 2026
Bajkalská 20
Bratislava**